

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 10/2023

Listopad 2023

Přátelé nám vzkazují, že nebe se vyplatí

Společenství svatých není žádný abstraktní pojem. Označuje skutečné osoby spojené poutem reálných vztahů. Pokud příběhy svatých obsahují něco specifického, je to jejich neobyčejná přitažlivost. Společenství svatých je jedno z těch slovních spojení, která jsou součástí náboženského slovníku. Mluvíme o něm ve Vyznání víry, aniž bychom se hlouběji zamýšleli nad jeho obsahem.

Čtení na celou věčnost

Americký spisovatel Frank McCourt v autobiografickém románu o svém dětství a dospívání v chudém Irsku vzpomíná, jak ho jednou při odchodu ze školy překvapil hustý déšť. Učitelka ve školní knihovně mu navrhla, aby si čekání zkrátil čtením populární anglické Butlerovy sbírky *Životy svatých*. „Neměl jsem v plánu strávit život čtením o svatých,“ píše autor, „ale když jsem začal, přál jsem si, aby ten liják nikdy neskončil.“ Spisovatel určitě není ojedinělým případem člověka okouzleného svatými.

Známý je například fakt, že čtením životopisů svatých začalo náboženské obrácení jednoho z největších světců v období reformace, sv. Ignáce z Loyoly. Jeden kněz – zpovědník si povzdechl: „Hříchů, které se opakují kolem dokola, je pět druhů. Co je opravdu zajímavé, je svatost.“ Podle tohoto konstato-

vání neexistují obdivuhodnější příběhy než životopisy svatých.

Otázka pro svatého kardinála Newmana

Co však znamená víra ve společenství svatých? Jak souvisí s náboženským životem křesťana? Konkrétní odpověď můžeme najít v osobním příběhu jednoho ze svatých, kterého do seznamu svatořečených zapsala Církev teprve celkem nedávno – anglického konvertitu a kardinála Johna Henryho Newmana (1801-1890). Newmana lze stručně charakterizovat jako osobnost formátu sv. Atanáše nebo sv. Augustina, která žila v pro nás nedávné době; jako moderního učitele Církve. Na své cestě hledání pravdy Newman prošel dlouhým procesem náboženského vývoje. Tradice katolického učení pokrývající stovky let se jakoby koncentrovala v příběhu osobního poznávání víry. Poznávání kardinálova života má tedy tu výhodu, že přináší vysvětlení mnoha bodů katolického učení v živém kontextu osvojení samotným Newmanem na cestě jeho osobního obrácení. Týká se to i katolické nauky o společenství svatých.

Protestant, kterému nestačilo protestovat

Kardinál Newman vyrůstal v prostředí anglikánské víry, která si spolu s učením protestantské reformace zachovala i vícero katolických prvků, jako víru v účinnost svátostí a liturgie, úctu k apoštolské tradici a jistou formu této úcty i ke svatým. Ve spleti katolických a protestantských principů v anglikánském vyznání začal Newman inklinovat stále více ke katolické tradici. Z prostého důvodu – zajímal ho obsah křesťanského učení pouze jako protest proti vyznání Katolické církve. „Tohle byl vždy důvod mé nesympatie ke slovu ‚protestant‘,“ napsal nový světec, „že neoznačuje vyznání žádného konkrétního náboženství a v podstatě se shoduje s nevírou.“ Přesto byl však dlouhou dobu ovlivněn protestantskými předsudky vůči Katolické církvi, které se v něm ozývaly jako jistý druh klamného svědomí. Zvláště v otázkách katolického učení o papežském úřadě a úctě k Panně Marii a svatým. Anglikánské vyznání toleruje úctu ke svatým v mezích nábožné vzpomínky (commemoratio), zakazuje však jejich zvyvání (invocatio) v modlitbě o jejich pomoc a přímluvu. V těchto mezích rostl Newmanův zájem. V kostele na univerzitě v Oxfordu, jehož byl duchovním správcem, se sám přičinil o rozšíření úcty ke svatým. Obnovil vzpomínky na svaté, jejichž slavení v ohraničeném

počtu osob vystupujících v dějinách spásy v Písmu svatém umožňoval anglikánský liturgický kalendář, ale které v praxi již začaly upadat v zapomnění.

Živá památka svatých

V kázáních dokázal oživit příběhy svatých s jemu vlastní silou kontemplativního ducha a kazatelského nadání. Za všechna jeho anglikánská kázání o svatých uveďme jako příklad Newmanovu charakteristiku patriarchy Jakuba v kázání s názvem *Vzpomínka na minulá dobrodíní*: „Zdá se, že Jakub měl jemného, vroucného, citlivého, bázlivého ducha – snadno pocítil strach, snadno se rozrušil; miloval Boha natolik, že se obával, aby ho neztratil. Lidé jako on snadno upadají na duchu a je třeba s nimi zacházet laskavě. Rychle jsou znechuceni, odtažují se od světa, neboť se jich dotýká jeho vulgárnost, kterou opovázlivější duše necítí. Abraham ani Jakub nemilovali svět. Abraham však neměl ze světa obavu, necítil ji. Jakub ji cítil a zmítal se jako raněný. Vzpomeňme si na jeho stíznosti: ‚Tohle všechno se na mě valí!‘ (Gn 42,36) a dále: ‚Neštěstím přivedete mé šediny do podsvětí!‘ (Gn 44,29). Na jiném místě: ‚Žalem odejdu za svým synem do podsvětí.‘ (Gn 37,35). A jindy: ‚On jim však v ohromení neuvěřil.‘ (Gn 45,26). Vidíme, jakého měl dětského, citlivého a jemného ducha. Jeho štěstí se nezakládalo na pohledu před sebe v naději, ale na pohledu za sebe na minulou zkušenost Božích dobrodíní. Působilo mu potěšení, když se s láskou dotýkal a s vděčností uznával, čeho se mu dostalo, a budoucnost nechával svému osudu.“ Lze říci, že Newmana z lásky k Bohu fascinovaly stopy Boží lásky v životech svatých. Avšak navzdory zjevné úctě ke svatým, která se zračí i z oživování vzpomínky patriarchy Jakuba (commemoratio), se jako anglikán úzkostlivě vyhýbal adresování modlitby ke světcům (invocatio), což pokládal za jádro údajné katolické modloslužby. Ve svém životopisu *Apologie pro vita sua* napsal: „Myslel jsem si, že podstata provinění (Římské církve) spočívá v počtách Panně Marii a svatým, a čím více

provinění (Římské církve) spočívá v počtách Panně Marii a svatým, a čím více

jsem sám rostl v úctě jak ke svatým, tak jako k naší nebeské Matce, tím méně trpělivosti jsem měl s římskokatolickou náboženskou praxí, jako by tato Boží stvoření v nebi musela být hluboce zděšena, pokud by mohla cítit bolest, z pomýlené úcty, které byli předmětem.“

Domov ve společenství svatých

Vytrvalým následováním pravdy křesťanského náboženství kardinál postupem času překonával své protestantské předsudky. Až do chvíle svého vstupu do Katolické církve se Newman v modlitbě nikdy přímo neobracel k Panně Marii a svatým. Dokonce ještě krátce předtím, kdy se se stejně smýšlejícími anglikánskými přáteli modlili litanie, zvolání *ora pro nostris* (oroduj za nás) nahrazovali slovy *oret pro nobis* (ať oroduje za nás). Až vstupem do Katolické církve, který v životopise popsal jako vstup do klidného, bezpečného přístavu po mnohaletém bloudění na rozbouraném moři, našel v úctě k Panně Marii a svatým svobodu od okovů protestantských předsudků a přitěže svědomí. Našel svůj domov ve společenství svatých. „Úcta k andělům a svatým ve skutečnosti právě tak nevádí nekomunikovatelné slávě věčného Boha, jako naše láska k přátelům a příbuzným nevádí nejvyšší pokloně srdce neviditelnému Bohu, který vždy posvěcuje a povyšuje a nikdy žárlivě není to, co je ze země“ (Apologiepro)).

Prosbu o pomoc svatého v nebi

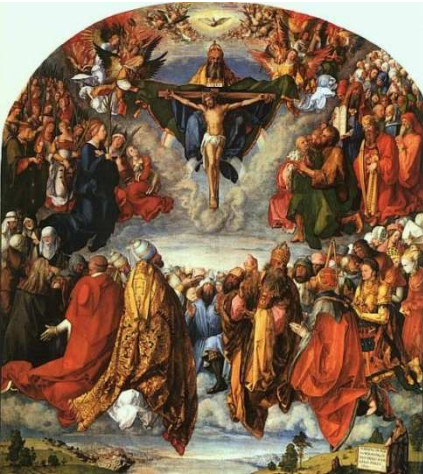
V nemocnici v americkém Bostonu se v červencový den v roce 2000 61letý Jack Sullivan dozvěděl velmi špatnou zprávu. Jeho bolesti páteře byly příznakem spinální stenózy vedoucí k ochrnutí. Tentýž večer, když zapnul televizi, katolická stanice EWTN vysílala pořad o kardinálu Newmanovi. Relace končila prosbou o dodání zpráv ohledně mimořádných Božích milostí vyprošených na jeho přímluvu, které vyžadoval proces jeho blahorečení. Sullivan, který byl v té době ve formaci na trvalého jáhna v Bostonské arcidiecézi, inspirovala Newmanova vytrvalost víry, s níž se anglický kardinál bořil přes všechny životní překážky. Američan přijal setkání s osobností Newmana jako znamení Boží prozřetelnosti, aby se k němu modlil s prosbou o přímluvu za své zdraví. Stalo se to o necelý rok později, v dubnu

roku 2001. Sullivan uprostřed velkých bolestí na nemocničním lůžku opakoval: „Kardinále Newmane, prosím, pomoz mi, abych mohl chodit a být vysvěcen.“ Najednou pocítil teplo, které se rozlilo po jeho celém těle, spojené s nepopsatelnou radostí, klidem a prožíváním Boží přítomnosti. V té chvíli vstal a s křikem oznamoval zdravotní sestře: „Už mě nic nebolí!“ Následná vyšetření potvrdila lékařsky nevysvětlitelné úplné uzdravení. Tato událost byla zdokumentována jako zázrak uznáný Svatým stolcem, na jehož základě byl v roce 2010 kardinál Newman vyhlášen papežem Benediktem XVI. za blahoslaveného.

Oslava Boha ve společenství svatých

Newman dokonale chápal sílu osobních vztahů ve společenství svatých jako preferovaného nástroje Boží milosti v našem životě. Často kázal o tom, že víru, naději a lásku si nejlépe můžeme osvojit pomocí osobního příkladu druhých. Přesto se však možná v nebi musel pousmát, když ho nastávající jáhen Sullivan

tak přímočaře vyzýval o pomoc, vzpomínajíc na své dlouholeté protestantské skrupule ohledně vyzývání svatých v modlitbě. Zázrak, který se udál na světcovu promluvu, v každém případě ukazuje, že Bůh opravdu naprosto nežárli na svá stvoření. Právě naopak, rád spojuje projevy své moci s modlitbou svatých. Milost, kterou Bůh takto skrže Krista uděluje, jedním darem zároveň vyzdvihuje Boží působení v životě světce i tajemství Církve, která je Božím dílem jako chrám jeho slávy navěky.

Mimochodem, svatého kardinála Johna Hemyho Newmana, zvláště v posledních letech života, nikdo neviděl jinak než s růžencem v ruce. Ať pomáhá i nám na životní pouti, abychom ve společenství svatých jednou chválili Boha v nebi. Ono je vlastně lepší, když ho oslovíme přímo. Svatý kardinále Newmane, pomoz nám!

Svatost nespočívá ve velkém poznání, ve velkém rozjímání či ve velkém přemýšlení. Tajemstvím svatosti je velmi milovat.

SVATÝ TOMÁŠ AKVINSKÝ

(podle KN)

Hroby našich předků nás stále spojují

Na Dušičky, na Vzpomínku na všechny věrné zemřelé 2. listopadu, málokdo vynechá návštěvu hřbitova a modlitbu u hrobů svých příbuzných, známých, přátel. Den předtím slavíme svátek Všech svatých. Zavedl ho papež Bonifác IV. v roce 609, kdy římský Panteon, kde se uctívala všechna pohanská božstva, zasvětil Panně Marii a Všem svatým. Svátek se slavil v květnu, papež Řehoř III. ho přesunul na 1. listopad.

Lidová pranostika říká, že když na Dušičky prší, tak duše zemřelých oplakávají své hříchy. Svátek Vzpomínky na všechny věrné zemřelé je pro křesťany i svátkem povolání k naději, která má jistotu v Kristu. Bůh vždy slovo dodrží, a proto se liší křesťanská naděje od utopie, která má podložený obsah jen v touhách lidí. V Kristu na kříži na nás hledí Boží budoucnost spasení, v Kristově smrti máme jistou budoucnost vzkříšení.

Podívejme se nyní do minulosti, jak si připomínali zmíněné svátky naši předkové. Nejprve ve zkratce na to, co se dělo ve společenském životě, mimo hřbitov. V první listopadový den na mnoha místech končilo funkční období rychtářů, hoženíků (obecních sluhů) a obecních pastevců. Následovaly volby, které je buď potvrdily, nebo na jejich místa nastoupili noví lidé. Kromě toho to byl i den sesypu – přinášení zrna jako naturální odměny pro obecní sluhy a pastýře.

Alespoň jednou v roce

Už od svátku Všech svatých se chodilo na hroby, při plameni svíčky a při modlitbě se vzpomínalo na zesnulé. Návštěvy hřbitovů se udržely až do současnosti. Velmi často jde o jedinou příležitost v roce, kdy do svého rodiště zavítají i lidé ze vzdálenějších míst, kteří tam jinak nechodívají ani na hody. Je velmi symbolické, že se právě v těchto dnech setkají s ostatními na hrobech lidí, kteří je spojují.

Zvony, žalmy, mše svaté

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (2. listopadu) se slaví od roku 998, kdy opat Odilo ve známém benediktinském klášteře ve francouzském Cluny zavedl tradici večer vyzvánět zvony, zpívat žalmy za mrtvé a sloužit za jejich duše zádušní svatou. Zvyk slavení zádušních mší svatých za duše zesnulých se v západní církvi rychle ujal a rozšířil. Svíce se na hřbitovech zapalují jako symbol nesmrtelnosti duše a Božího milosrdenství.

Tělo a duše

Úcta k mrtvým předkům sahá již do předkřesťanského období. Staří Slované věřili, že tělo a duše, které tvořily během života jeden celek, se po smrti oddělí, tělo je pochováno a duše odlétá do záhrobní říše. Naši předkové věřili, že při skonu člověka duše odchází ústy při posledním výdechu. Taktéž se tradovalo, že duše může vzít na sebe různé podoby, například holubice, slavíka, vlaštovky, krkavce, motýla, ba dokonce hada. Podoba měla vyjadřovat určité charakteristické vlastnosti zesnulého. Aby duše mohla vylétnout, otvíralo se u mrtvého okno – tento zvyk se dodržoval velmi dlouho ve všech regionech.

Mezi tradiční lidové představy o smrti patřilo, že duše mrtvého zůstává určitý čas mezi živými a pohybuje se na místech, na kterých se zesnulý během svého života nejraději pobýval. Proto bylo zvykem, že i po skonu člověka se mu nechávalo na stole jídlo, připravovalo se mu ložní spaní a nechávala se hořet svíce. Období loučení se s tímto světem mohlo trvat až 6 týdnů, naši předkové žili v přesvědčení, že až po tomto období odlétá duše do záhrobí.

Oplakávání

Mrtvého oplakávali samozřejmě nejbližší příbuzní, ale i ženy, kterým se říkalo plačky. Plačky obvykle byly ženy z obce, které vykládaly nad mrtvým a rituálně ho oplakávaly. Barva smutku u starých Slovanů nebyla černá, jak je tomu v současnosti, ale bílá. Plačky ronily své slzy do malých nádob, které se uložily k zesnulému do hrobu. Pohřební písně, lamentace či vykládání nad mrtvým se však dodržovalo i po přijetí a rozšíření křesťanství na našem území. Zanikl však krutý

zvyk, když si plačky na znamení svého smutku nehty zjizvovaly tvář. Drásání tváře nehty až do krve dělaly i ženy z příbuzenstva: čím hlubší jizvy měly na tváři, tím větší byl jejich smutek a žal. Zajímavým zvykem, který také přetrvával, bylo vynášení mrtvého z domu skrze speciální otvor ve střeše, aby mu zabránili v návratu na tento svět.

Pohřbívání

Slované znali již v předkřesťanském období kosterní i žárové (zpopelnění) pohřbívání, po přijetí křesťanství začalo převažovat kosterní pohřbívání (celé tělo do země). Slované pohřbívali své mrtvé i v loďkách – mrtvého položili do loďky, kterou posunuli na vodu a zapálili. Zvyk klást mrtvá těla do loďek pocházel z představy, že svět mrtvých leží za vodou a duše mrtvého se do něj musí přeplovat. Zajímavé je, že v minulosti mrtvého přivázeli ke hrobu na saních, a to nejen v zimě, ale také v létě.

Zemřel-li svobodný mládenec nebo dívka – panna, pohřbívali je ve svatebním rouchu, dívka měla na hlavě věneček, v pohřebním doprovodu byly družičky, na hrob se dával svatební koláč a podobně. Zvyk pohřbívat svobodné mladé lidi ve svatebním oděvu se u nás zachoval poměrně dlouho, ještě i v druhé polovině 20. století, a setkáváme se s ním dodnes.

Kar

Pohřeb končil hostinou, která se dnes nazývá kar. Slované ji nazývali tryzna nebo strava. Kar se konal v minulosti přímo na hrobě, kde si pozůstalí připili medovinou, hráli tam bojové hry a tancovali tance v maskách, které měly odstrašit demony škodící zesnulému i živým.

Na mrtvého se vzpomínalo na třetí, devátý, dvacátý a čtyřicátý den po pohřbu, dále po pololetí ode dne smrti a na samotné

výročí smrti. Vzpomínkové slavnosti se konaly v rodinném kruhu, pozvali se sousedé, vzpomínalo se na činy a život nebožtíka. Vzpomínkové slavnosti se nazývaly kar, karmina, pomen, pominky, zádušky. Na Štědrý večer se vždy zvali zesnulí příbuzní ke stolu slovy: „Dědo, babi, pojďte s námi jíst!“

Strach z návratu

Lidé cítili přirozenou bázeň před smrtí. Ve vnímání našich předků smrt neznamenala pro člověka konec jeho bytí, jen jakýsi mezník mezi světem živých a mrtvých. Mrtví se mohli podle představ ze záhrobí vracet a měli mít dokonce moc škodit pozůstalým na majetku i zdraví, zejména pokud se vraceli jako revenanti (upíři). Proto se na hrobech pálily ohně, které měly mít purifikační funkci, a také se na rovy kladly „obětní“ dary v podobě medoviny a chleba.

Z úcty k mrtvým vznikly i některé nepsané zákony, které se na slovenském venkově velmi respektovaly, například platil nepsaný zákaz trhat na hřbitově květiny z hrobů, ale nesměly se trhat ani divoce rostoucí květiny v okolní trávě, také se tam nesměl zabít ani zašlápnout hmyz. Věřilo se, že v rostlinách a živočišných by se mohly zdržovat duše pohřbených na hřbitově. Lidé věřili v návrat nebožtíků na tento svět, ale i v posmrtný život, který však ztotožňovali se skutečným. Proto se ve více regionech Slovenska ještě v devadesátých letech 20. století tradoval zvyk dávat nebožtíkovi do rakve oblíbené předměty, například mužům kladli do truhly dýmku s tabákem, cigarety, ženě zase šití, vřeteno či koudel, starším lidem brýle, v žádném případě nesměla chybět modlitební knížka, růženec, případně drobné mince „na platbu za převoz“ na druhý svět.

Hřbitovy

Přijetím křesťanství se změnil i pohled na smrt a přidaly se některé nové aspekty i do samotného obřadu pohřbívání. Především to znamenalo vznik posvátných míst – hřbitovů, tedy požehnané půdy, do které se pohřbívalo kosterním způsobem. Hřbitovy vznikaly nejprve u chrámů, později se přestěhovaly za hradby měst, a to z důvodu prostoru – za hradbami města bylo podstatně více místa než přímo ve městě. První nařízení o pohřbívání a zřizování křesťanských hřbitovů vydal v 11. století uherský král Ladislav I. Pohřbívalo se na prkech, mrtvý byl zahalen do černého nebo bílého rubáše. Novelizaci týkající se pohřbívání vydali Marie Terezie a Josef II., kteří v rámci svých reforem nařídili i kopání hrobů v patřičné hloubce, čímž se mělo předcházet šíření nemocí a morových epidemií.

Křesťanství zakazovalo pochovávat do nepožehnané půdy, přesto byly tendence pohřbívat příbuzné v blízkosti domu, pod práh, neboť se věřilo v ochranu a pomoc mrtvého předka. Mimo hřbitov pohřbívali někdy i sebevrahy. Středověké hřbitovy se zejména ve městech nazývaly svatými městy a měly dokonce půdorys měst – náměstí představoval centrální kříž s kaplí, jinde s kostelem, hroby byly uspořádány v paprskových uličkách.

Ještě ve středověku se na hrobech symbolicky pálily vatry, později se tento zvyk přetrafoval do svíček, které se na hroby nosí dodnes.

Nejde o soutěž ve výzdobě

Zajdeme-li dnes na hřbitov již před Dušičkami, zaznamenáme na něm živou aktivitu – všichni čistí hroby a pomníky, na hroby se přinášejí květiny v květináčích, nejčastěji chryzantémy. Někdy se zdá, že lidé se přímo předbíhají v tom, jak vyzdobí hroby svých zemřelých.

Pokud tak chtějí vyjádřit svou úctu k předkům, je to v nejlepším pořádku a navazují na krásnou tradici převzatou z minulých staletí. Někdy se bohužel nelze ubránit dojmu, že jde spíše o soutěž v předvádění zámožnosti a společenské prestiže.

čenské prestiže.

(podle KN)

Slavit halloween nebo ne?

Konec října patří přípravě na slavnost připomínající odkaz svatých Božích služebníků i na vzpomínku na naše drahé, kteří nás předešli na věčnost. Přitom se i u nás v posledních letech rozvíjí tradice halloweenských oslav. Halloween si většina spojuje s jeho amerikanizovanou formou, kdy obydlí zdobí vyřezávané dýně a děti převlečené do strašidelných kostýmů navštěvují sousedy s cílem získat co nejvíce sladkostí. Tato tradice má původ v kelt-

ské historii, kde však nešlo o neškodné sbírání sladké odměny.

Keltský kult mrtvých předků

Halloween má původ v kultuře Keltů. Večer 31. října slavili svátek Samhain, kterým končilo léto a začínala zima. „Samhain byl svátek, kterým se děkovalo za úrodu; věštilo se, jaká bude zima. Keltové zároveň komunikovali s mrtvými, přinášeli dary božstvům i zemřelým předkům,“ přibližuje historické pozadí halloweenu etnologička a historička Kateřina Nádaská. V předkřesťanském období lidé věřili, že mrtví mohou pozitivně nebo naopak negativně ovlivnit například úrodu na polích. Proto i Keltové na sklonku podzimu a začátku zimy slavili svátek poděkování za úrodu, při kterém přinášeli obětní dary.

Keltové zároveň věřili, že během noci z 31. října na 1. listopadu se duše mrtvých vracejí do světa živých a je třeba je obdarovat. „Právě proto na kopcích pálili ohně, aby mrtví věděli, kam se mají vrátit, ale oheň a jeho očistná síla zároveň chránili živé před zlými démony a duchy. V tuto noc si také povídali příběhy o mrtvých, které však musely mít jen pozitivní obsah, jinak by si mrtví duchové vzali živé do záhrobí,“ říká Kateřina Nádaská.

Dnes chození po domech, v minulosti vydírání

S kultem mrtvých se však pojí i vydírání keltských pohanských kněží – druidů. Ti žádali od lidí oběti pro zlé duchy a pokud je nedostali, svolávali na jejich dům kletbu. „Lidé se druidů a moci zlých duchů velmi báli – proto byli ochotní dát i to poslední, co doma měli. Neměli totiž jiné východisko a bylo to velmi smutné,“ říká o temné stránce halloweenských kořenů banskobystrický biskup Marián Chovanec, který je předsedou Subkomise KBS pro nauku víry. Právě ve vydírání druidů má původ svolání „trick or treat (Darebnost nebo sladkost), které dnešní děti křičí při halloweenském chození po domech. Ve volném překladu se toto zvolání dá přeložit jako - „udělám vám něco špatného, pokud mi nedáte sladkost“. Ani strašení lidí není dobré, ani vydírání lidí není dobré.

(podle KN)

Ježíšovo království má nejspravedlivější pravidla

Spravedlnost patří mezi základní hodnoty evropské tradice. Obsahem spravedlnosti je, že každý má dostat to, co si zaslouží. Každý z nás je na (ne)spravedlnost velmi citlivý.

„Spravedlnost vyžaduje respektování jasných pravidel, která budou platit pro každého. Jak to je v případě Ježíšova království? Jaká spravedlnost tam zavládne? Má Ježíšovo království spravedlivá pravidla?

Biblické představy o králi a království

Po smrti patriarchy Jakuba a jeho dvanácti synů zaznamenáváme v dějinách izraelského národa období soudců, kteří vedli a soudili lid. Chybělo však centralizování moci, chyběla osobnost, která by sjednocovala celý národ: „V těch dnech neměli v Izraeli krále. Každý dělal, co uznal za správné.“ (Sdc 17,6).

Přestože známe více proroků, kteří usměřňovali lid a napomínali ho, když sešel z Boží cesty, touha po králi byla stále přítomna. Lid prosil i Gedeona: „Buď naším králem, ty i tvůj syn, i syn tvého syna!“ (Sdc 8,22). Ale existoval i opačný názor, že není třeba krále, protože izraelským králem je sám Bůh Jahve. Lid si nakonec za krále zvolil Saula (srov. 1 Sam 10,1). Na tomto místě tak můžeme pozorovat počátky centralizování moci a vznik monarchického státního zřízení. Významnou osobou v Izraeli byl prorok Samuel, kterého známe jako toho, kdo navštěvuje Jesseho dům a z jeho synů má vybrat krále (srov. 1 Sam 16,13). Bůh si vyvolil Davida za krále ještě za Saulovy vlády. Už během Davidova života začal boj o následnictví trůnu. Nakonec byl prosazen Šalomoun a byl pomazán za krále (srov. 1 Kr 1, 39). Přestože Šalomoun upevnil království a vládl jako moudrý král, prohřešil se proti Bohu svým postojem k modlářství a paktováním s pohanskými ženami (srov. 1 Kr 11,6-9). Všechno to byla lidská království – nejspravedlivější zákony v nich neustále absentovaly.

Můžeme říci, že doba panování králů byla nestálá a proměnlivá. Bůh určoval nástupce již za života krále. Dokud ještě vládl král Saul, Bůh si už vyvolil za krále Davida. Čím je to způsobeno? Jednoduše můžeme říci, že hříchem. Král se prohřešil. Saul byl zavržen, protože vyhledával kompromisy mezi Boží vůlí a požadavky lidí. David byl potrestán, protože se prohřešil nečistotou proti Batšebě (srov. 2 Sam 11,4) a vraždou proti jejímu manželovi Uriášovi (srov. 2 Sam 11,17).

Králové jsou si vědomi svého postavení, privilegií, baží po moci, často za každou cenu. Jsou však i pronásledováni, biti, opovrhováni. Každý z těchto králů se nějak prohřešil, dělal kompromisy, nebyl naplno věrný Božimu hlasu. Je to období nechtěných králů. Biblický starozákonní lid toužil po králi, čekal na něj, těšil se, že bude mít mocenského (politického) vůdce.

Plynule jsme přešli k Ježíši Kristu – Králi, jehož příchod lid očekával, v jehož životě viděli Boží zásahy a že Bůh je jednoduše s ním. Po zázračném rozmnožení chlebů dokonce Ježíše chtěli učinit králem (v lidském pojetí) (srov. Jn 6,15). V závěru evangelia přesto pozorujeme, že panuje jakási nejistota ohledně Krista Krále a jeho království. Vzpomeňme si jen na Piláta, který se ho vyptává: „Jsi židovský král?“ (Jan 18,33). Král je opět odmítnut. Ale tentokrát to není pro jeho slabost, hřích nebo neplnění Boží vůle, ale pro hřích lidí. Chtěli krále, a když král přišel, nepoznali ho, odmítli ho, nepochopili, že jeho království není z tohoto světa, má jinou logiku a pravidla.

Biblická spravedlnost

Písmo svaté zná spravedlnost jako celistvé zachovávání Božích přikázání. Ospravedlnit člověka znamená osvobodit ho, navrátit mu právo. Spravedlivý je ten, kdo je v právu, kdo nejde ani proti Bohu, ani proti člověku. Starozákonní proroci před vyhnanstvím často kritizovali nespravedlnost soudců, utlačování chudých, společenské nepořádky a z toho pramenící tresty pro Izrael.

Povzbuzování ke spravedlnosti v úzce právnickém smyslu slova nestojí v centru zájmu Ježíše z Nazareta. Ježíš nepřišel jako sociální nebo kulturní reformátor nebo jako národní mesiáš. Ježíšovo evangelium překračuje

rasové a národnostní rozdíly, strhává nálepky. Nepřišel soudit, ale spasit (srov. Jn 12, 47). Kristova spravedlnost je plná milosrdenství – vzpomeňme si na pozvání pro umírajícího lotra na kříži: „Dnes budeš se mnou v ráji“ (Lk 23,43). Zásadním způsobem překračuje lidskou spravedlnost, naše představy o spravedlnosti (trestu a odměně), neboť svým milosrdenstvím a naším pokáním nám otevírá věčnost.

Ježíšovo království má výrazně paradoxní charakter: poslední budou prvními a první posledními (srov. Mt 20,16), kdo by si chtěl zachránit život, ztratí ho – kdo však ztratí svůj život pro Ježíše a pro evangelium, zachráni si ho (srov. Mk 8, 35), je třeba hledat nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní bude člověku přidáno (srov. Mt 6, 33). Největším paradoxem jsou jeho blahoslavenství, která tvoří základ nového života: štěstí tvoří chudoba, která obohacuje; pláč, který utěšuje; žízeň po spravedlnosti, která napájí; potupa, která přináší slávu (srov. Mt 5,1-12). Ježíš při Poslední večeři nejprve myje nohy, slouží a vyzývá ke konkrétnímu následování jeho příkladu (srov. Jn 13,1-15), pak stoluje a slaví. Před oslavou slouží, aby tvořil společenství s nejposlednějšími. Je ukřižovaným vítězem, který přináší život svou smrtí, je králem svatosti a milosti, jeho království je královstvím spravedlnosti, lásky a pokoje (preface na slavnost Krista Krále).

Logika křesťanské spravedlnosti

Definice evangelia o Božím království jsou mimořádně důležité pro víru. Evangelium nás zve otevřít se tvůrčí fantazii. Proto by se křesťan, motivovaný

vírou, neměl bát konkrétních rozhodnutí – navzdory nebezpečí selhání – podniknout historické kroky, které přispívají k implementaci Božího království. Proto může každý den ve své horlivosti křičet: „Přijď království tvé.“ Neexistuje absolutní a úplná receptura pro Boží království. Na druhé straně je potřeba – a také riziko – neustále historizovat.

Požadavek neustálého aktualizování významu království v moderní době se stává horizontem reakce na současné potřeby, které se již samy o sobě chápou jako realizace – vždy dočasná – Božího království a jeho spravedlnosti.

Důležitým faktorem při porozumění Boží spravedlnosti je otázka naděje. Realita Božího království svou povahou vyžaduje naději, aby ho mohla zachytit. Proto, když člověk nemá naději, obsah království se jeví jako obyčejný logický rozpor. Doufám, že je skutečně třeba pochopit, co je království. Kromě toho se v konkrétním kontextu uvádí naděje chudých. Takový antropologický přístup je nezbytnou podmínkou pro pochopení Božího království, ale není to dostatečné opatření. Základem království není touha poskytnout prosperující budoucnost, ale transformaci bídy současnosti.

Papež Benedikt XVI. nám v encyklice *Caritas in veritate* připomíná: „Každá společnost si vytváří vlastní systém spravedlnosti. Láska převyšuje spravedlnost, protože milovat znamená dávat, nabízet „mé“ někomu jinému. Nikdy však není bez spravedlnosti, vedoucí dát druhému to, co je jeho, co mu patří z důvodu jeho bytí a jeho činnosti. Nemůžu darovat druhému z mého, dokud mu napřed nedám to, co mu patří na základě spravedlnosti. Kdo miluje druhé sloužící láskou, je vůči nim především spravedlivý. Spravedlnost nejenže není cizí lásce, ani není paralelní nebo alternativní cestou lásky – spravedlnost není oddělena od lásky, je s ní vnitřně svázána. Láska vyžaduje spravedlnost. Láska však také převyšuje spravedlnost a doplňuje ji v logice daru a odpuštění“ (6).

A na jiném místě propojuje spravedlnost s křížem, skrze který dozráváme: „Naše víra musí projít skrze pohoršení kříže, aby se stala autentickou, skutečně křesťanskou; aby se stala skálou, na které Ježíš může vybudovat svou Církev. Účast na Kristově vládě se prověřuje konkrétně a jedině v účasti na jeho ponížení, na jeho kříži. Věřit, že Ježíš je Bůh, že je Král právě proto, že přišel až k tomuto bodu, protože nás miloval až do krajnosti. A tuto paradoxní královskou hodnost musíme dosvědčovat a zvěstovat, jak to dělal on, Král; to znamená, sledovat stejnou cestu a snažit se osvojit si stejnou logiku; logiku pokory a služby; zrna, které odumírá, aby přineslo užitek.“ Být křesťanem není o triumfech, ale o službě a ztrácení se, aby jiní mohli růst.

Bolesti a naděje

Ztráta sociálních jistot, absence naděje, izolovanost, zadlužení, ghetta, krize solidarity – to vše jsou projevy hluboké nespravedlnosti, kterých jsme svědky i v naší zemi. Ale protože „nestačí jen zamezit působení ostudných zákonů – je třeba odstranit i příčiny“, jak nás upozorňuje sv. Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium vitae*, uvědomujeme si, že je třeba zřetelně odstraňovat hříchy korupce a necitlivosti vůči okolí, usilovat o mezigenerační spravedlnost, prohlubovat svou zodpovědnost za formulaci pravidel, za jejich pravdivost před

Bohem a za jejich dopad na život všech lidí celé společnosti: máme to vědět, předvídat, domyslet – a promodlit.

Úsilí o spravedlnost a proměnu světa tedy není projevem nějakého politicky levicového smýšlení, ale základním prvkem evangelizace. Znamená to dosáhnout a přetvořit silou evangelia kritéria spravedlnosti, stupnici hodnot, oblasti zájmů, linie myšlení, podnětné prameny a inspirující vzory života lidstva, které jsou zatím v rozporu s Božím slovem a s plánem

spásy. Upozornili na to i koncilní otcové v pastorální konstituci o Církvi v současném světě *Gaudium et spes* v roce 1965, abychom jako jednotlivci i Církev jako společenství společenství postupně správně rozlišovali a dozrávali pro Boží království: „Proto ačkoli je třeba pečlivě rozlišovat pozemský pokrok království, nicméně v míře, v jaké může přispět k lepšímu uspořádání lidské společnosti, má tento pokrok velký význam pro Boží království. Neboť hodnoty, jako je lidská důstojnost, bratrské společenství a svoboda, tedy všechny ty dobré plody přírody a naší přičinlivosti, které jsme v Pánově Duchu a podle jeho příkazu rozšiřovali po zemi, pak opět najdeme, ale očištěné od každé nečistoty, ozářené a proměněné, když Kristus předá Otci věčné a univerzální království: království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje. Toto království je tajemným způsobem přítomno již zde na zemi, bude však završeno Pánovým příchodem“ (GS 39).

(podle KN)

A přece je Král!

Na konci církevního roku nám liturgie předkládá slavnost Krista Krále. Co může říci Kristus jako Král dnešním lidem u nás, kteří již nemají žádnou reálnou vzpomínku na dobu monarchií a králů, snad kromě pohřbu posledního následníka rakouského trůnu Otty von Habsburka?

Možná bychom mohli dát trochu za pravdu i těm, kteří vidí v této slavnosti stanovené Piem XI. v roce 1925 jen jistý druh protestu vůči moderní demokratické společnosti.

Můžeme však tuto slavnost zredukovat jen na anachronickou touhu po tom, aby Ježíš byl i uprostřed demokratického a technického moderního světa uctíván jako král? Pohled do biblických a evangelijních kořenů tohoto svátku nás přesvědčuje, že téma Ježíše Krista jako Krále je jedním z témat, které bychom neměli ztratit na žádném vývojovém stupni lidstva.

Král – monarcha či pastýř

Téma krále a království je velkým tématem Starého zákona. Je však třeba zdůraznit, že není jedinou. Vyvolený národ prožívá rozhodující chvíle svého vzniku

jako společenství spříbuzněných kmenů, které prchají z Egypta vedené charismatickou postavou Mojžíše. Kniha Exodus představuje společenství Izraelitů jako společenství vedené staršími (srov. Ex 4, 21), kteří uznali Mojžíšovo poslání.

Ve starozákonních knihách můžeme vidět projevy uznání, obdivu, touhy a přímo nezbytnosti ustanovit království, neboť kde není krále, tam si dělá každý, co chce (srov. Sdc 17,6; 21,25). Nacházíme však i ostrou kritiku královské monarchie v podobě Jótamovy bajky (srov. Sdc 9) a zejména dramatická napomenutí v První knize Samuelově. Touha Izraelitů mít krále jako ostatní národy se proroku a soudci nelíbí (srov. 1 Sam 8, 5-18). Texty této knihy představují monarchii spíše jako Boží dopuštění než jako velkou událost.

Tak jako v každé dějinné situaci, kdy je třeba se smířit s tím, co nastalo, i v dějinách vyvoleného národa se objevily úvahy o skutečné podstatě království, která nemá spočívat v krutovládě krále a jeho nárocích (srov. 1 Sam 8), ale v jeho péči o lid. Jejím obrazem je odpradávná pastýř a jeho péče o ovce (srov. Num 27,17; 2 Krn 18,16; Jdt 11,19). Samotný Pán je zmíněn jako pastýř svého lidu (srov. Ž 23; 80). Spis proroka Izaiáše, ve kterém se popisuje návrat Izraelitů z exilu, si bere obraz pastýře k srdci a v dojemné podobě ho předkládá jako důležitý obraz Boha: „Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromáždí ve beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.“ (Iz 40,10-11).

Touha po ideálním králi

Všechny tyto skutečnosti však nabývají zcela jiného rozměru, když začíná biblická meditace nad Davidem a jeho královskou dynastií. David navzdory své hříšnosti představuje Pánova vyvoleného, který byl pomazán za krále nejen z vůle lidu, jak tomu bylo u Saula, který byl nakonec odvržen, ale Pánovým Duchem (srov. 1 Sam 16,13).

Davidova dynastie se z hlediska reálné moci ztratila pod vlivem babylonského zajetí a v období návratu už nikdy nenabyla své předchozí slávy. O to víc však v Izraeli zůstaly touhy po ideálním králi, který povstane na způsob Davida, sjednotí kmeny Izraele a vybuduje království. Tím bude Mesiáš neboli Pomazaný, vedený Božím Duchem.

Proroci, zejména prorok Ezechiel, nakonec vyslovují tvrdou kritiku na všechny pastýře Božího lidu, kteří myslí více na sebe než na lid. Vše vyústí uje do ideální postavy nového pastýře, nového Davida, ustanoveného za pastýře Božího lidu (srov. Ez 34,23; 37,24). V těchto obrazech Boží lid očekává příchod Mesiáše. Proto Ježíš rozhodně aplikuje na sebe královskou hodnost, neboť on je ten, který byl poslán jako Pastýř vyvoleného lidu, aby ho znovu sjednotil a přivedl k Bohu. V zástupech vidí „ovce bez pastýře“, ale zároveň je velmi opatrný v prezentaci své královské hodnosti, aby nebyla zneužita a falešně interpretována. Postava krále tedy měla v Ježíšových časech své kouzlo a svou reálnou sílu. Tak o tom svědčí evangelia.

Rabbi, ty jsi král!

Všechna čtyři evangelia vyprávějí shodně o tom, že politickou příčinou Ježíšova odsouzení byla jeho královská hodnost, a podtrhují, že tato jeho vina byla napsána i na kříži. Stejně všichni čtyři evangelisté shodně dokládají, že Ježíš před Pilátem potvrdil svůj královský titul. Zaměříme se však na Evangelium podle Jana, které se nám z jistého hlediska nejlépe nabízí k uvažování o Kristu Králi.

Už na prvních stránkách je Natanael překvapen, že Ježíš vidí i do skrytých skutečností jeho života, a zvolá: „Rabbi, ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele!“

(Jn 1,49). Prozrazuje velká očekávání Izraele, která kolovala v národě v Ježíšově době. V Izraeli se má narodit král,

obrazně nebo doslovně potomek Davidův. Kdo to bude a co všechno to bude znamenat, zůstávalo otevřené.

Janovo evangelium jako jediné poukazuje na tendenci zástupů prohlásit Ježíše za krále po zázračném nasycení zástupů. Zástupy, které ho rozpoznávají jako proro-

ka, se ho chtějí zmocnit a učinit králem. Ježíš však utíká od těchto zástupů a posílá od nich pryč i učedníky. Avšak téma Ježíše Krále Janovo evangelium rozebírá ještě s většími podrobnostmi. Židé měli podle evangelisty Jana politické a národnostní obavy z Ježíšova působení, báli se, že ho lid prohlásí za krále, a báli se, že to přinese pohromu a zničení celého národa (srov. Jn 11,47-49). Toto obvinění má v konečném důsledku váhu a donutí Piláta jednat.

Odmítnutý král

Všimněme si nenápadné, zdánlivě malé podrobnosti, kterou Jan přináší při popisu Ježíšova zajetí. I když Ježíš nepůsobí naprosto jako král, přece nás evangelista nenápadně informuje o jeho královské hodnosti. Projeví se v okamžiku, kdy jeho nepřátelé přicházejí, aby se ho zmocnili. V prvním momentě všichni couvají a padají na zem (srov. Jn 18, 6). Teprve potom se Ježíš – jako Král - dobrovolně vydává do jejich rukou.

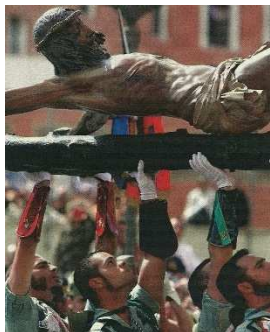
Téma Ježíšovy královské hodnosti se nejvýrazněji projevuje ve dvojitěm dialogu mezi Pilátem a Ježíšem (srov. Jn 18,33-38; 19,9-11). Ježíš se prohlašuje za krále, ale úplně jiného, než jsou pozemští králové. Je jiným králem, než jakého si přáli zástupy, jiným, než kterého se báli velekněží a synedrium. A tak se z Ježíše nakonec stává odmítnutý král. „Nemáme krále, jen císaře,“ (Jn 19,15) volají zástupy. Všechno končí Ježíšovým odsouzením k smrti na kříži. Pilát, jak to shodně dosvědčují všichni evangelisté (Jn 19,19-20; 37; Mk 15, 26; Lk 23, 38), dává umístit nad odsouzeného Ježíše nápis, že je králem Židů. To vyvolá protesty Židů, kteří nakonec tvrdí, že sám Ježíš o sobě říkal, že je králem, ale oni ho za takového neuznali (srov. Jan 19,21).

Tak přece jsi král – mohli bychom říci spolu s Pilátem. Jeho dialog s Ježíšem však uvízl. Ježíš neřekl o svém království téměř nic, jen to, že není z tohoto

světa. A tady je prostor pro naši meditaci.

Král, který neohromuje

Slavení Krista Krále nás nemusí vést jen k triumfalistickým či protestním myšlenkám zaměřeným na nepřátele Božího království. Při meditování o těchto textech můžeme snad lépe porozumět služebnímu charakteru každé moci – ať se provádí jménem královské tradice, nebo jménem demokratické vůle lidu. Pohled na Krista Krále se nám spojuje s jeho totální disponovaností odevzdat svůj život za dobro svého lidu. Můžeme se pokorně ujmout následovat našeho Krále s vědomím, že neoslníme Piláty, ale možná je přinutíme alespoň se zamyslet. Stejně tak si můžeme uvědomit, že tak snadno nezískáme na svou stranu rozvášněné zástupy s jejich představami a idoly. A konečně u Krista Krále nám zůstává i velká naděje, že vsadil všechno na své věrné, a to i přesto, že byli málo věrní.

Na jedné straně se nám dlouhá staletí jako křesťanům vysmívali a obviňovali nás, že nepřispíváme k pokroku tohoto světa, že myslíme více na nebe než na pozemské skutečnosti a dobro člověka na zemi. Na druhé straně dnes, když se svět přesytil svým pokrokem a svými jistotami, dostáváme výčitky, že jsme málo duchovní a málo poukazujeme na věčnost. Vypadá to skutečně jako jedna velká honička, ve které nás křesťany, ať se postavíme kdekoli, vždy mohou obviňovat ze špatného nebo zpožděného postoje. A přece nám nezbývá jiného, než důstojně přijmout tuto hru. Tak jak ji přijal Ježíš. On také věděl, že jeho přítomnost vzbudí v jeho národě touhy po království, ale dělal všechno proto, aby jeho královská hodnota byla správně pochopena a interpretována.

*Ježíš jako král zůstává
vypískaný a odmítaný.*

Ježíš svým postojem ukazuje, že králem je ten, kdo absolutně důvěřuje Otci navzdory všemu, co se kolem něho děje, navzdory neúspěchu, který se tak výrazně rýsuje. Ježíše jako krále vypískali a odmítli. Raději se rozhodli osvobodit vraha než jeho, Původce života. Tato skutečnost se nevztahuje jen na Židy tehdejších

dob, ale je dramaticky přítomna i v životě křesťanů současnosti. Proto je třeba meditovat o království „trnové“ koruny. Kdo zůstane věrný tomuto zvláštnímu Královi?

(podle KN)

Ztratíme-li vědomí Boha, můžeme se nejednou proti němu i postavit. Často o tom ani netušíme; do okamžiku, kdy přijde zklamání a bolest.

Zpytování svědomí není jen bilancí hříchů

Kolik je lidí upřímně toužících po Bohu, tolik je i dobrých forem zpytování svědomí. Otázkou je pouze, zda jsou způsoby, které máme, pro nás dostačující, a také do jaké míry jsme schopni vždy nanovo zaslechnout vůli Boha.

Z praxe vím, že pokud svátostně nežijí svou víru, moje srdce může na Boží blízkost znečitlivět. Postupně přebírám kontrolu nad vším, co si myslím, prožívám a dělám. „Nejlepší“ na tom je, že to všechno dělám s dobrým úmyslem. Efekt je však nejednou trpký. Chtěl jsem dobré věci, dokonce jsem se za ně i modlil, ale nevychází to. Prožívám frustraci a sebeodmítnutí. Všechno se zdá zbytečné. Bolí to do hloubky duše, nastává zlomová situace, kdy cítím, že si mám očistit srdce.

Jediné, co mám, je můj hřích

Zpytování svědomí není o tom, jak velmi jsem zhřešil, ale jak moc mi v mém životě chybí Ježíš. Dobré úmysly často předkládáme Bohu, aby je požehnal, ale neptáme se ho, jestli to i on sám chce. Nejednou žijeme v přesvědčení, že konáním dobra vlastně plníme Boží vůli. Říkám vám: Nemusí to vždy být zcela pravda, pokud Bůh právě to dobro „nechce“.

V pozadí našeho jednání je touha zalíbit se Bohu. Bůh však nepotřebuje naši snahu po doko-

nalosti, ale schopnost vytvářet prostor pro vztah s ním, který je dokonalý. Ano, máme být dokonalí, jako je náš nebeský Otec. Naše dokonalost však spočívá v milosrdenství, které nám chybí. Milosrdnými můžeme být jen tehdy, když ho přijímáme. Vždyť žijeme a dáváme jen z toho, co jsme dostali, a ne z toho, co máme. Jediné, co je moje, je můj hřích, který mám včas předat Kristu. Vidíme tedy, že to Bůh polepšuje můj život, a ne já se svými dobrými touhami. Podobat se Bohu můžeme jen tehdy, když on sám je ve všem na prvním místě.

Jeden starší jezuita se ráno v půl deváté ptá mladšího spolubratra: „Kolikrát sis už dnes zpytoval svědomí?“ Mladý odpovídá, že až sedmkrát. Starší zesmutní a poznamenává: „Jen sedmkrát?“ Nejde o jakési skrupule, ale o zpřítomňování si Boha ve všem, co žiji. Ztratíme-li vědomí Boha, můžeme se nejednou proti němu i postavit. Často o tom ani netušíme; do okamžiku, kdy přijde zklamání a bolest.

Ptám se: Do jaké míry mi opravdu chybí Ježíš? Prožívám blaženou opuštěnost po Kristu? Modlím se proto, že to zmenšuje mou bolest touhy po něm? Jsi to opravdu ty, můj Pane, po kterém prahne moje duše? Dívám se očima Boha, tedy s láskou, na sebe a bližního? A proto si zpytuji svědomí jako optimista, protože vím, že mě miluješ, i když se neumím polepšit? Potřebuji milosrdenství? Myslím si, že nemám problém ani tak se svými hříchy, jako s láskou Boha vůči mně samotnému. Tak moc bych chtěl, aby Bůh respektoval mou spravedlnost a nemiloval mě tam, kde sebe sama nenávidím. Jak mě může mít rád, když jsem nepolepšitelný hříšník? Není to omezení svobody, když mě miluje takového, jaký jsem? Je nespravedlivé, že nemá nade mnou slitování a stále mi dává milosrdenství! Pokořuje mě jeho láska. Nemůžu slíbit, že se polepším a ani se mu neumím zavděčit za tolik trpělivou lásku se mnou. Je to nemocné!

Ježíšova odpověď: Nechtěj se spasit! Nech se spasit! Já jsem Spasitel!

Přijmout Boží lásku

Polský biskup Grzegorz Ryś ve své knize *Skandál milosrdenství* píše: „Milosrdenství je láska, která přesahuje lidskou spravedlnost. Milosrdenství je neopětovaná láska. Přestože bys sebe sama považoval za nic, Bůh zná tvou hodnotu a zve tě do vztahu s ním.

Spravedlnost bez milosrdenství je bezcitnost. Posláním milosrdenství je dát člověku šanci na změnu. Spravedlnost je vyúčtováním minulosti, milosrdenství

je křesťanskou nadějí na budoucnost. Milosrdenství znamená svěřit člověku Boží věci, i když ho přemáhá slabost. Přiznání vlastních hříchů se nerovná obvinění, ale osvobození. Milosrdenství je kerygmatem křesťanství ve třetím tisíciletí.“

Možná jsem vám stále ještě nedal návod na dobré zpytování svědomí. Věřte však, že než bychom si to svědomí začali zpytovat, potřebujeme přijmout Boží lásku. Bůh se k nám nesklonil v Kristu proto, že jsme tak velmi zhřešili, ale proto, že nás miluje. Nehledejme za tím nic víc! Nechceme-li přijmout tuto lásku, stavíme se do pozice lidské spravedlnosti. Řeknu vám, lidská spravedlnost je ukřižovaný Kristus. Boží spravedlnost je milosrdenství. Kterou spravedlnost chceš?

Na začátku zpytování svědomí je dobré Boha chválit. Děkovat mu. Uvědomit si, že jsem nejmšťastnější člověk na světě. Bůh mi zjevil své jméno. Ve jménu Ježíš mám vykoupení!

Nyní dobře pochopte mé řádky: v nějakém smyslu můžeme hřešit! Chudáci lidé bez Boha, neboť oni nemohou hřešit, protože nepoznali v Kristu spásu. Naše skutečná svoboda je v tom, že i když můžeme hřešit, nikdy nechceme hřešit do takové míry, do jaké jsme poznali, jak moc jsme Bohem milováni. Je to Boží láska, která nás pobízí k tomu, abychom nehřešili; a ne naše touha neublížovat si či nezraňovat blízké, a to nejhroší – nezrazovat Boha. V podstatě jsou to jen soucitné lži, které si namlouváme, nic přitom neumíme změnit a následně se zlobíme sami na sebe.

Před každým naším dobrým předsevzetím něco změnit potřebujeme Bohu dovolit, aby byl tvůrcem toho všeho. Bez něj nic nezmůžeme. Pokud jsme již

začali chválit Pána, tak po takovém uvědomění si jeho blízkosti přichází stav lítosti. Vždy se dívejme na své slabosti skrze Ježíšův kříž. Nezůstávejme jen ve svém zklamání, ale ve všem adorujme Kristovu tvář. Pokud se příliš pozastavíme nad tím, co neumíme změnit, může se stát, že na nás dolehne kříž života. Často trpíme na našich lidských křížích, neboť na nich nevisí Kristus, Spasitel. Zmiňovaný biskup

Grzegorz Ryś říká: „Abychom nikdy nešli ke svému kříži bez Krista, neboť nás může zabít. Protože pouze Ježíš zvítězil nad naší smrtí!“

Ochutnat nebe již na zemi

Máme věci vidět, do dvou minut pochopit a vyhodit. Víím, že se usmějete a řeknete si – jak se to všechno dá do dvou minut pochopit?! Jde právě o to, abychom myšlenku co nejdříve dali Pánu, neboť pokud tak neučiníme, vstoupí do našeho srdce a začneme zakoušet smutné stavy. Emoce se léčí velmi obtížně. Může to trvat někdy i roky svázanosti. Snazší je do dvou minut se zřeknout myšlenky, než pak mít dlouhodobou bolest srdce. Naučme se jednou odprosit Boha a dvakrát mu poděkovat, že nám odpustil. Pokud jsou tvé modlitby více prosebného charakteru, je možné, že je to výsledek tvé vlastní nedůvěry vůči Bohu, že ti odpustil. Kdo chválí, ten také věří v Boží milosrdenství. Kdo chválí, emocionálně se uzdravuje z minulosti. Kdo chválí Pána, od toho zlo utíká, protože zlo nenávidí chválu Boha. Na konci našeho života bude už jen chvála Boha. Takto se učíme „předchuti“ nebe už tady na zemi.

Takže v krátkosti: máme mnoho zpovědních zrcadel a doporučení svatých, kteří nám vydávají svědectví, jak postupovat při zpytování svědomí. Nechtěl jsem preferovat některé bohumilé praktiky, ale spíše poukázat na srdce člověka, abychom byli schopni zaslechnout Boží hlas v nás. Zpytování je zkušenost toho druhého. Svědomí je autonomní, tedy zcela svobodné od našeho jednání. Ať bychom byli nevíím jak inteligentní, svědomí je indiferentní, neboť Bůh nezávisí na nás. Tedy, pokud on mluví, tak vždy nezávisle na našem jednání. Bůh nám neukazuje jen to, jací jsme, ale také jaký vztah má on k nám. Svědomí je vnitřní norma, morální zákon v nás. Díky svědomí objevujeme, odkud přicházíme a kam směřujeme.

On zná tvůj nádech i výdech. Každý úder tvého srdce má pod dohledem. Než bys chtěl sebe milovat, on tě už miloval. Ty nepatříš sobě samému. Jsi jeho milovaným synem, již spaseným; jsi dědic. Tvé jméno je zapsáno v nebi. Jsi darem pro sebe sama. Bůh je ticho, ve kterém se rodí Slovo. To Slovo se stává tělem a to Slovo je Syn, Ježíš. Duch Svátý, Lásky mezi Otcem a Synem, nám zjevuje v tichu, že jsme synové Boží. A tak se zviditelňuje jeho obraz v nás. Skrze svědomí nám Bůh připomíná, kdo jsme v jeho očích.

Přeji vám a žehnám nevinnost srdce při pohledu na Krista! Hledejte ticho jako polní kapli v terénu vašeho života. Nebojte se věřit Božímu milosrdenství. Opovázlivostí je pochybovat o jeho moci nad námi. Chraňte si své smysly. Mějte püst očí, uší a úst. Všichni potřebujeme svědectví zachráněných. Radost v Pánu ať ve vás přebývá! Svěřuji se do vašich modliteb. Předávám vás na oltář Kristova Srdce. Ježíš je tady! Amen.

(podle KN)

Eucharistické zázraky

Již jsme o nich možná slyšeli, ale víme něco bližšího? Kdy a kde? Blahoslavený Carlo Acutis se pokusil tyto zázraky zdokumentovat, a tak díky jeho práci se můžeme seznámit alespoň s těmi, co se staly nám nejbliže. Kéž nám to pomůže v uvědomění si, že ve svatém přijímání nepřijímáme nějaký „posvěcený chléb“, ale **skutečné Tělo Ježíše Krista, Božího Syna**.

Augsburg – Německo

V roce 1194 jedna paní z Augsburgu si se zvláštní úctou vůči Nejsvětější oltární svátosti odložila po přijímání Hostií do kapesníku, aniž by si toho někdo všiml,

a doma ji uložila do nádoby připravené z vosku. Tu pak ukryla ve skříni. V té době nebylo snadné najít v kostelech svatostánek k eucharistické adoraci. Teprve po roce 1264, po zavedení svátku Božího těla, se tato zbožnost rozšířila. Po 5 letech, 11. května 1199, se trápená výčitkami svědomí se žena vyzpovídala u představeného kláštera Heilig Kreuz, otec Bertholda, který od ní hostií převzal. Kněz otevřel nádobku z vosku, ve které byla Hostie uložena, a uviděl, že se proměnila ve zkrvažené maso. Hostie byla rozdělena na dvě části, které byly mezi sebou spojeny tenoučkými krevními vlasečnicemi. Otec Berthold šel

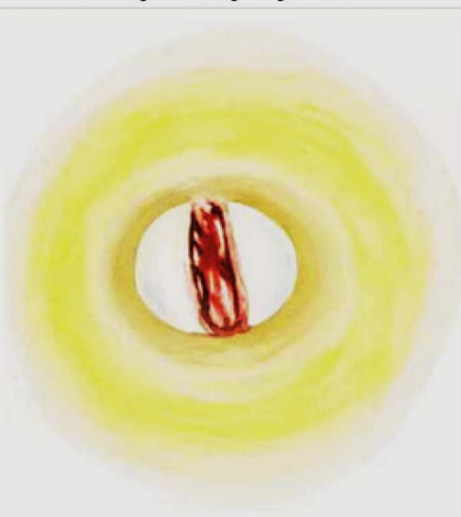
okamžitě za biskupem města Udalskalkom, který nařídil, aby byla zázračná Hostie „přenesena za účasti kléru a lidu do dómu a aby byla vystavena v monstranci ze skla k veřejné úctě“.

Relikviář obsahující zázračnou Hostii, známou jako Wunderbarlichen Gutes.

Kláster Heilig Kreuz, Augsburg

Zázrak však pokračoval. Hostie se začala zvětšovat a nabírat na objemu. Tento fenomén trval od Velikonoc až do svátku svatého Jana Křtitele. Dělo se tak před očima všech lidí. Následně biskup Udalskalk nechal přenést Hostii do kláštera Heilig Kreuz a nařídil, aby se „na památku takové památné a mimořádné události“ každoročně slavila vzpomínka na zázrak a uctívala se svatá relikvie. V roce 1200 baron Rechber daroval otcům augustiniánům obdélníkovou skříňku ze stříbra s předním otvorem, do které byla uložena zázračná Hostie. Kromě zmíněného eucharistického zázraku se udály i jiné mimořádné události, jako například zjevení Dítěte Ježíše oblečeného v bílém nad Hostii, kterému zářila tvář. Na hlavě měl zlatou korunu; nebo krvácení kříže v kostele, nebo zjevení žehnajícího Ježíše, který žehnal lidem v kostele.

(podle <http://www.miracolieucaistici.org/>)

Falešná mystika

„Jsi rovný Bohu. Jsi stvořitel. Můžeš zrealizovat své opravdové božství“ - takto znějí sliby New Age. Takový způsob smýšlení nabízí zázračné řešení životních problémů, přičemž mnohé z jeho receptů však vedou na bludné cesty zotročení démonickými silami,“ tvrdí Moira Noonanová, jejíž životní zkušenost to potvrzuje.

„A toto se mi stalo,“ pokračuje Moira. „Více než 20 let jsem studovala a praktikovala učení několika desítek esoterických škol. Zpočátku jsem hledala úlevu od dlouhotrvající bolesti, až jsem se nakonec stala oddanou milovnicí triády New Age, která je jasným projevem sebeuctívání [*me, myself and I*, z angl. doslovně: mne, moje a já - pozn. red.]. Během několika dní jsem byla od toho sebeuctívání osvobozena, ale následně jsem potřebovala několik let k tomu, abych se skutečně obrátila.“

Lepší, protože je z dovozu?

Moira Noonanová, která díky Boží milosti skoncovala s New Age, ve své knize *Wyrwana z ciemności. New Age, wiara chrześcijańska i walka o dusze [Vytrhnutá ze tmy. New age, křesťanská víra a boj o duše]* obšírně popisuje, jak se koncem 20. století v USA a později i v Evropě rozšířily praktiky vycházející

z východních náboženství. Do kultury, do oblastí zdraví, sportu, mezilidských vztahů, lidské formace a mnoha dalších pronikl okultismus. Najdeme mnoho příkladů. „Skupina Beatles otevřela svět Maharišimu Mahešovi Yogimu, tvůrci transcendentální meditace. Samotní hudebníci se vydali do Indie, kde žili v jeho ašramu. Ve stejné době začali mnozí hinduističtí guruové působit v bohaté Americe. Vliv východních náboženství byl ve Spojených státech amerických přítomen ve všem,“ píše Noonanová. V životě mnoha lidí včetně Moiry „se to začalo takovým lákavě zabaleným zamerikanizovaným hinduismem, který se dobře prodával mezi západní mládeží bažící po novinkách.“ Od počáteční fascinace je už snadná cesta k hlubšímu zájmu o praktiky, které zcela odporují křesťanské víře a spiritualitě.

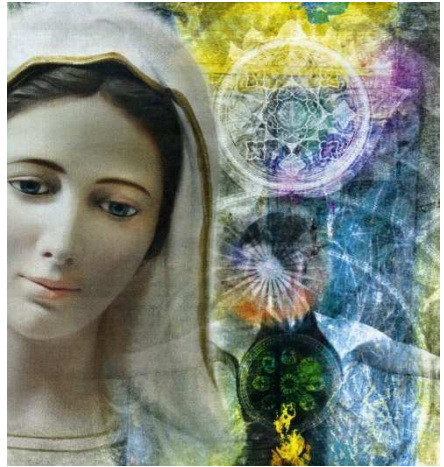

Funguje to!

Moira Noonanová dlouhá léta vykonávala různé okultní praktiky, díky čemuž nabyla schopnost jasnovidectví a jasnoslyšení. Zнала intimní záležitosti lidí, kteří k ní přicházeli, viděla a slyšela duchy a dokázala s nimi navázat kontakt. V době, kdy se začala věnovat okultismu, měla dobré úmysly – chtěla pomoci sobě (zbavit se bolesti po nehodě a následně dosáhnout duchovního osvětlení) a pomáhat jiným. Po svém obrácení si však uvědomila, že za zdánlivě dobrým úmyslem a zdánlivě dobrými účinky jejich okultních praktik se skrývala hrozná realita. Jako příklad poslouží setkání, během kterých se Moira a její instruktorka Dr. Ann Makeeverová údajně navazovaly kontakty se zesnulými: „Lidé často přicházeli na naše seance, aby se zkontaktovali se svými blízkými zesnulými. Viděli však něco jiného. Nevědomky vyzývali demony. Démoni zahráli jakoukoli roli, jaká se od nich očekávala – příbuzné, duchy průvodců, známých.“ Démoni – velmi inteligentní, avšak zlu zasvěcené bytosti – pomocí lži a manipulace sváděli lidi, kteří nerespektovali Boží přikázání, která je měla chránit: Písmo svaté (srov. Dt 18, 11), stejně jako i Katechismus Katolické církve (srov. 2116) jednoznačně zakazují navazovat kontakty se zesnulými neboli nekromanci.

Zlí duchové, kteří znají Boží zákony, dělají vše pro to, aby lidi navedli k jejich porušování. S tímto záměrem vyvolávají různé mimořádné úkazy, o čemž Moira

píše, když vzpomíná například „točení stolku“ a přivolávání „mistrů, kteří vystoupili do nebe“. „Fotožrafovali nás dokonce vědci z NASA. Později uveřejnili fotografie stolu, který se vznášel. Nohy stolu na fotce vypadají jako čtyři jasné paprsky světla, údajně svazky energie. Dr. Makeeverová [spoluzakladatelka okultní metody Učení vnitřního Krista - pozn. red.] pravidelně organizovala hromadné akce v zednářském chrámu v San Diegu. O těchto setkáních jsme ústně informovali přívržence New Age v kostelech Učení o mysli a podobně. Přicházeli na ně lidé z celé jižní Kalifornie, mezi nimiž bylo mnoho holywoodských

hvězd. Seanse a setkání, během kterých se stolek vznášel v přítomnosti více než 500 osob, trvaly celé hodiny. Účastníci shromáždění v „chrámu“ si mysleli: ‚To je něco! Opravdu se spojujeme s duchovním světem.‘ Šlo však o spojení s démony Lucifera, hlavního anděla tmy, který se vydával za anděla světla.“ Efektní triky démonů přitahovaly zástupy lidí, ba nepřestávají fascinovat dokonce i vědce. Proto jsou svědectví těch, kdo se obrátili a zanechali okultismus, velmi důležitá. Ukazují totiž pravdu.

Moira Noonanová adresuje všem naléhavou výzvu: „Uvědomte si, že tyto praktiky skutečně existují; nejsou to jen triky. Jsou účastí toho, co se nazývá spiritismus, před čím nás Písmo varuje. V knize Deuteronomium a na jiných místech Písma Bůh říká velmi jasně: Držte se daleko od všeho, co má co do činění s kouzly, věštěním a působením médií. Prorok Jeremiáš upozorňoval lidi, aby nehledali znamení o budoucnosti ve hvězdách. Písmo po celou dobu jasně říká, abychom to nedělali“ (viz Dt 18,9-14; Lv 20,27; Sk 16,16-18).

„Dotknout se“ duchovní reality

Duchovní realita existuje a je stejně reálná jako materiální realita. A co víc, člověk se jí musí otevřít, protože potřebuje duchovní život. Bůh ho takto stvořil. Svátý Jan Pavel II. to pěkně vyjádřil: „Člověk je povolán k plnosti života, který přesahuje rozměry jeho pozemské existence, protože spočívá v účasti na samém životě Boha“ (Evangelium vitae 2). Tomu, kdo se zastaví jen na úrovni

materiálního života, bude už zde na zemi „něco“ chybět a nebude schopen uskutečnit své definitivní povolání.

Proto každý člověk hledá ve svém životě duchovní zkušenosti a otevírá se duchovní realitě. Je to docela přirozené a normální. Jenže když jde o spiritualitu

odtrženou od pravého a dobrého Boha, člověk nedosáhne klidu ani spásy, ale ztracení. Proč tedy tolik pijí z duchovně otráveného pramene? Příčiny lze nalézt v nabídkách, které slibují snadné a rychlé naplnění lidských potřeb – například mystické zkušenosti, osvobození od hříchů, vysvětlení utrpení přítomného ve světě nebo ovládnutí

svého života. V těchto „nabídkách“ však chybí podřízení se Boží vůli. Pokud člověk nerozlišuje Boží vůli, ale uskutečňuje svou vůli, staví sebe sama na místo Boha. A toto se děje, využíváme-li okultní praktiky. „Máš-li do činění s duchem průvodcem nebo s démony, udělají pro tebe zázraky, znamení a mimořádné věci, ale tato znamení tě budou vést k pýše. Nezapomínejme přitom, že pýcha je první hřích. Ona je příčinou Luciferova pádu. Pýcha posiluje v lidech touhu dosáhnout gnostického poznání a esoterických schopností.“ Lucifer nechtěl sloužit Bohu a vzbouřil se. Byl jedním z nejkrásnějších stvoření, a proto byl jeho pád hluboký. Nyní chce, aby lidi, kteří jsou Božími dětmi a korunou stvoření, postihl stejný úděl.

Traumatická zkušenost

V duchovním světě existuje dobro, které je nekonečně krásné a úchvatné, ale existuje v něm i zlo, které je děsivé a odpuzující. Jenže duchovní realita zůstává před člověkem zahalená. Bůh ji lidem odhaluje jen tehdy, prospěje-li to jejich spáse. Když Boží Matka ve Fatimě zjevila dětem svou krásu a zároveň ohavnost pekla, neudělala to proto, aby je vyděsila, ale proto, aby se mnohé duše obrátily. Podobné vidění pekla měla i svatá Faustína Kowalská.

Něco jiného se však děje v okultismu. Pokud člověk otevře zakázanou bránu duchovního světa, bolestně zakusí působení zla. Moira Noonanová se dlouhá léta věnovala různým okultním praktikám a měla nadpřirozené duchovní zážitky dokonce i tehdy, když je nechtěla. Ilustrací této skutečnosti je událost, která se stala během jednoho z jejích pobytů ve středisku, kde se konaly semináře a workshopy New Age. Nedaleko střediska se nacházelo krásné jezero, ke kterému si chodili účastníci kurzů odpočinout. V jeden horký den se k vodě vydala

i Moira. Najednou pocítila, že v jezeře se nachází něco špatného a zvláštního. Při pohledu na klidně odpočívající lidi však tento pocit ignorovala. Skočila tedy do vody a začala plavat směrem k platformě zakotvené na jezeře. Než k ní doplávala, znovu ji ovládl stejně nepříjemný pocit. Když vyšla na platformu, nebyla schopna přestat plakat a neuměla se ani vrátit na břeh. „Krátce předtím jsem se cítila, jako bych plavala mezi duchovními bytostmi. Bylo to namáhavé a odporné. Měla jsem pocit, že plavu v krvi. Bylo to velmi husté. Doslova hmatatelnou ohavnost tohoto zážitku jsem nebyla schopna snést,“ vzpomíná.

Po návratu do zmíněného střediska se ředitele zeptala, co ví o historii tamtoho místa. Odpověděl jí: „Původně to bylo místo letního pobytu domorodců, kteří kočovali na břehu jezera... Když zpoza hor přišli bílí osadníci a chtěli se této země zmocnit, neptali si od domorodců souhlas. Vtrhli na jejich území a došlo ke krveprolití, během kterého zabili všechny indiány – muže, ženy i děti – všechny. Nedali si ani námahu pohřbít jejich mrtvolu, ale hodili je do jezera.“ Moirou neotrásla jen samotná pravda o tomto místě, ale i postoj ředitele – lékaře, který vedl nejdůležitější středisko New Age a byl považován za autoritu v duchovní oblasti. Tragédie z minulosti v něm nevyvolala žádný soucit. „Nikdo se zde nikdy nemodlil za osvobození tohoto místa. New Age nechápe podstatu osvobození. Nanejvýš se provede představení s krystaly a zpěvy, zatímco místo s takovou historií potřebuje mši svatou,“ dodává po letech Moira. Po svém obrácení si výrazně uvědomila, že lidé spojení s New Age jsou zaměřeni jen a jen na sebe.

Doma je nejlíp

Moira se obrátila a objevila dobrého Boha, který uděluje milosti v Katolické církvi. Našla to, co dlouhá léta hledala na špatných místech. „Nečekaně jsem dostala dar klidu, který jsem nechtěla ztratit. Prohlašuji, že každý, kdo se věnuje jasnovidectví nebo paranormálním záležitostem, by byl maximálně šťastný, kdyby měl v sobě takový klid. Proto... je třeba evangelizovat především tyto lidi,“ přesvědčuje Moira. Tato žena, která znala různé tajemné techniky a používala je, aby pomocí nich nadpřirozeně „pomáhala“ sobě i jiným a navazovala kontakty s duchovními bytostmi, objevila až v Katolické církvi i známou, avšak často zanedbávanou pravdu o společenství svatých: „Svatí nám přicházejí na

pomoc. Chci, aby bylo jasné: svatí nás slyší a radují se, když je prosíme o přimluvu. Je to úžasná věc a krásný Boží dar, díky kterému Boží milost působí na světě.“

Moira v minulosti surfovala v nebezpečných vodách spirituality New Age, ale když doplula do bezpečného přístavu Katolické církve, našla štěstí, které tak dlouho hledala. V současnosti neúnavně hlásá pravdu a všechny věřící povzbuzuje, aby vydávali svědectví o své víře: „V listu Korint'ánům svatý

Pavel povzbuzuje své bratry ve víře, aby usilovali ‚o vyšší dary milosti‘ (1 Kor 12, 31). Dnešní vyznavači New Age zdánlivě chápou tuto výzvu, ale zapomínají přitom, že Bůh nám postavil dům, ve kterém máme tyto dary dostávat, chápat a používat. Tímto domem je Církev. Uzdravování, poznání nebo síla proroctví, které vtahují lidi do gnosticizmu, jsou démonické triky, které jsou napodobeninami skutečných charismat Ducha Svatého. Lidé to musí vědět. My křesťané jsme posláni vysvětlit jim to a vést je k účasti na těchto darech.“

Zasvěcení se Ježíši Kristu rukama Panny Marie svatého Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu

Já, nevěrný hříšník, dnes do tvých rukou obnovuji a potvrzuji křestní sliby: navždy se zříkám zlého ducha, jeho okázalosti i skutků a dávám se celý Ježíši Kristu, vtělené Moudrosti, abych ho po všechny dny svého života následoval nesouce svůj kříž a abych mu byl věrnější než dosud. Před očima celého nebeského dvora si tě dnes volím za svou Matku a Vládkyni. Jako otrok ti oddávám a zasvěcuji své tělo i duši, své vnitřní i vnější dobré, ba i cenu svých dobrých skutků: minulých, současných i budoucích. Svěřuji ti plné právo nakládat se mnou a se vším, co mi patří, bez výjimky, jak se ti bude líbit, pro největší slávu Boha v čase i ve věčnosti. Amen.

(podle Milujte sa)

PARTIKULÁRNÍ ZÁKON 2.8

STANOVY

PASTORAČNÍCH RAD FARNOSTÍ BRNĚNSKÉ DIECÉZE

Preambule

Kanonické normy ponechávají na diecézním biskupovi rozhodnutí o zřízení pastoračních rad ve farnostech. Po projednání v Kněžské radě brněnské diecéze vydávám v souladu s kán. 536 CIC a instrukcí Kongregace pro kněze *Pastorační konverze farního společenství ve službách evangelizačního poslání církve*¹ stanovy pro pastorační rady závazné pro všechny farnosti brněnské diecéze.

Čl. 1.

Základní ustanovení

- § 1 Pastorační rada farnosti (dále jen PRF) je poradním orgánem faráře nebo moderátora², případně administrátora³ (dále jen faráře).
- § 2 Každý farář je povinen zřídit PRF jako svůj poradní orgán. Pokud farář spravuje více farností, může mít jednu společnou pro všechny jím spravované farnosti⁴.
- § 3 PRF má „napomáhat rozvoji pastorační péče ve farnosti“⁵ tím, že vytváří prostor pro společné pastorační rozlišování. To spočívá v tom, že PRF pod vedením faráře v jednotě s biskupem zkoumá to, co se vztahuje k pastoračnímu působení ve farnosti, a navrhuje z toho vyplývající praktické kroky.
- § 4 Svou činností PRF přispívá k tomu, aby farníci, na základě křtu a biřmování, sdíleli spoluzodpovědnost za dobrou správu farního společenství, a také rozvíjí spolupráci s Charitou.
- § 5 Členové PRF, aby mohli plnit své úkoly, ať se snaží spolu se svými pastýři o svou duchovní formaci, další náboženské vzdělávání a o celkový rozvoj vlastní osobnosti.

Čl. 2.

Poslání a úkoly

- § 1 K hlavním úkolům PRF patří:
- a) navrhuje, radí a zajišťuje vše, co vede k naplnění poslání farnosti v oblasti svědectví (misie, evangelizace), liturgie, vyučování (katecheze) a služby (diakonie);
 - b) udržuje kontakty s církevními společenstvími a hnutími ve farnosti, a také s obecními samosprávami a společenskými organizacemi;
 - c) pomáhá poznávat zájmy a potřeby farníků;
 - d) hledá, jak by farnost mohla vypadat v budoucnosti, a snaží se podle toho stanovit pastorační priority.
- § 2 Podrobné stanovení úkolů a činnosti PRF se provádí průběžně na jejich zasedáních.

¹ Instrukce vydaná Kongregací pro kněze 20. 6. 2020.

² Moderátorem je kněz, který buď: a) je vedoucím farářem a statutárním zástupcem ve farnostech svěřených více kněžím do společné duchovní správy „in solidum“ podle kán. 517 § 1 nebo b) koordinuje, řídí pastorační péči a je statutárním zástupcem ve farnostech, ve kterých není ustanoven farář a biskup svěřil účast na pastorační péči jáhnovi nebo laikovi; tento kněz má veškerou pravomoc faráře a z toho úřadu vyplývající povinnosti podle kán. 517 § 2.

³ Kán. 540 CIC.

⁴ Srov. Kongregace pro kněze: Instrukce *Pastorační konverze farního společenství ve službách evangelizačního poslání církve*, čl. 108.

⁵ Srov. kán. 536 CIC.

Čl. 3. Členství

- § 1 PRF se skládá ze tří skupin⁶: členové na základě úřadu, členové zvolení farníky a členové jmenovaní farářem. Z členství v PRF neplyne nárok na finanční odměnu.
- § 2 Farář stanoví počet volených a jmenovaných členů pastorační rady podle rozsahu pastorační činnosti farnosti. Volených členů nesmí být méně než těch, kteří jsou jmenováni farářem.
- § 3 PRF má nejméně 3 členy z řad laiků.⁷
- § 4 Členy PRF mohou být pouze katolíci, kterým je v den voleb minimálně 18 let, těší se ve farnosti dobré pověsti a na území farnosti mají kanonické bydliště; členem PRF se může stát i katolík, který ve farnosti kanonické bydliště nemá, ale po delší dobu se ve farnosti aktivně zapojuje a pravidelně v ní navštěvuje bohoslužby.
- § 5 Počet funkčních období, na která může být člen PRF zvolen nebo jmenován, není omezen.
- § 6 Členem PRF může být rovněž člen ekonomické rady farnosti (dále jen ERF).
- § 7 Na základě úřadu jsou členy PRF:
- duchovní ustanovení pro službu ve farnosti, tj. farní vikář, faráři ve společné duchovní správě „*in solidum*“ a jáhen ustanovený pro službu ve farnosti, případně další duchovní;
 - laici, pokud jsou ustanoveni ke službě ve farnosti pod vedením moderátora⁸;
 - představený řeholního domu nebo jeho delegát, pokud řeholníci nebo řeholnice pastoračně ve farnosti pracují nebo pokud mají při řeholním domě, který je na území farnosti, svůj kostel;
 - rektor kostela, pokud je na území farnosti rektorátní kostel dle kán. 556 CIC.⁹
- § 8 Volení členové: PRF má alespoň 2 volené členy.
- § 9 Jmenování členové: farář jmenuje písemně společným dekretem další členy PRF dle svého uvážení v souladu s § 2. Pokud farář ustanovil jednu společnou PRF pro více farností, dbá na to, nakolik je to možné, aby byly zastoupeny všechny farnosti alespoň jedním členem (voleným nebo jmenovaným).
- § 10 Ukončení členství v PRF nastává:
- písemně doručenou rezignací, změnou kanonického bydliště, u duchovních změnou ustanovení;
 - farář může také ze závažných důvodů jmenovaného nebo voleného člena PRF odvolat, a to po předchozí konzultaci s PRF nebo děkanem. Zvoleného člena PRF může odvolat jen ze zákonných důvodů, kterými jsou: opakovaná neomluvená nepřítomnost na jednání PRF, dlouhodobá neúčast na nedělních bohoslužbách ve farnosti, naprostý nezájem o život farnosti, dlouhodobé obstrukční jednání při zasedání PRF a kanonický trest. Proti rozhodnutí faráře může odvolaný člen ve lhůtě 10 dnů užitečného času od převzetí rozhodnutí podat odvolání diecéznímu biskupovi; odvolání nemá odkladný účinek.
- § 11 Pokud zvolenému nebo jmenovanému členu rady zanikne členství, je bez zbytečného odkladu nahrazen novým členem, a to takovým mechanismem, jakým jeho předchůdci členství získali.

⁶ Srov. kán. 536 § 1 CIC.

⁷ Laik je označení rovněž pro člena nekneže institutů zasvěceného života a společností apoštolského života.

⁸ Podle kán. 517 § 2 CIC.

⁹ Rektor je statutární zástupce právnické osoby v brněnské diecézi pojmenované *Římskokatolická duchovní správa*.

§ 12 Farář jména členů nově ustanovené PRF oznámí farníkům.

Čl. 4. Funkční období

- § 1 PRF se ustanovuje na dobu 5 let.
- § 2 Její funkční období začíná ustavujícím zasedáním, které farář svolá nejpozději jeden měsíc po volbách do PRF. Na prvním zasedání všichni zvolení a jmenovaní členové stvrdí podpisem, že členství přijímají spolu s plynoucí spoluodpovědností.
- § 3 Funkční období předchozí PRF končí ustavujícím zasedáním nové PRF. Na tomto zasedání se předá dosavadní agenda.
- § 4 Při uvolnění úřadu faráře je činnost PRF pozastavena.¹⁰ Pokud je farnost spravována administrátorem déle než tři měsíce, její činnost je obnovena; administrátor nemůže jmenovat novou PRF před ukončení jejího funkčního období, a odvolat její členy může jen se souhlasem diecézního biskupa.
- § 5 Nově jmenovaný farář může ve lhůtě šesti měsíců od převzetí farnosti ustanovit novou PRF. Pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, PRF pokračuje v činnosti do konce svého funkčního období.
- § 6 Diecézní biskup může na základě žádosti faráře rozhodnout o prodloužení nebo zkrácení funkčního období PRF.
- § 7 Z velmi vážného důvodu může diecézní biskup rozpustit celou PRF.

Čl. 5. Volby

- § 1. Volby do PRF se konají v kalendářním měsíci, který předchází měsíci, ve kterém končí funkční období PRF, nebo ve lhůtě jednoho měsíce od rozhodnutí nového faráře o ukončení činnosti dosavadní PRF.
- § 2 Termín a místo¹¹ voleb určí farář a s předstihem oznámí farnosti.
- § 3 Před volbou předchází výběr vhodných kandidátů; členové farnosti mají právo navrhnout jednotlivé kandidáty.
- § 4 Farář se před volbou ujistí, že kandidát s kandidaturou souhlasí.
- § 5 Týden před volbou farář rozdá farníkům volební lístky se seznamem kandidátů.
- § 6 Volební právo má člen farnosti starší 18 let, příslušnost k farnosti je dána kanonickým bydlištěm.
- § 7 Farář řídí průběh voleb spolu se tříčlennou volební komisí, kterou jmenuje z farníků, kteří do PRF nekandidují. Tato komise po sečtení hlasů vyhotoví zápis o výsledku voleb, který se uloží do farního archivu. V případě rovnosti hlasů se rozhoduje losem.

Čl. 6. Způsob práce

- § 1 Farář svolává zasedání PRF a předsedá mu; bez jeho přítomnosti není jednání platné. Zasedání řídí farář osobně nebo jím pověří jednoho z členů PRF.
- § 2 PRF je schopna platně jednat, pokud jsou přítomny nejméně dvě třetiny členů.
- § 3 Usnesení se přijímají nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů.

¹⁰ Platí pravidlo „*sede vacante nihil innovetur*“; srov. kán. 540 § 2 CIC: Administrátor nesmí dělat nic, čím by poškodil práva faráře nebo majetek farnosti.

¹¹ Volebním místem je každý farní kostel, příp. i další kostely na území farnosti, ve kterých dle uvážení faráře mohou volby proběhnout.

- § 4 Farní pastorační rada má poradní hlas. V procesu společného rozhodování je pak farář povinen pečlivě zvažovat vyjádření pastorační rady, zejména pokud jsou vyslovena jednomyslně.
- § 5 Farář může jmenovat jednoho člena PRF sekretářem. Sekretář vyhotoví zápis, který po schválení farářem předá členům PRF a ERF. Doporučuje se, aby věcná shrnutí těchto zápisů byla ve farnosti zveřejněna, stejně jako e-mailový kontakt, na který mohou farníci posílat do PRF osobní podněty.
- § 6 Pokud farář uzná za potřebné, může svolat společné jednání obou farních rad (PRF a ERF).
- § 7 Četnost zasedání PRF závisí na pastoračních potřebách, PRF se však schází nejméně dvakrát za rok. Farář PRF svolá rovněž na žádost nadpoloviční většiny členů.
- § 8 Farář může na jednání přizvat hosty. Členové PRF i přizvaní hosté jsou vázáni mlčenlivostí v případě informací, které farář označí jako důvěrné, anebo takové jsou ze své podstaty.

Čl. 7.

Závěrečná ustanovení

- § 1 PRF ustanovená před účinností těchto stanov dokončí funkční období, na které byla ustanovena; toto období však nemůže být delší než funkční období uvedené v těchto stanovách.
- § 2 Pokud farnost dosud PRF nemá, farář ji ustanoví nejpozději do jednoho roku od účinnosti těchto stanov.
- § 3 Tímto zákonem se zrušují všechny dosavadní stanovy PRF používané v jednotlivých farnostech.
- § 4 Stanovy PRF mají závaznost partikulárního zákona.
- § 5 Účinnost těchto stanov nastává uplynutím jednoho měsíce od jejich vyhlášení v ACEB.

Přílohy:

- 1 Zápis o průběhu voleb
- 2 Jmenovací dekret – nevolení členové
- 3 Slib člena PRF

V Brně dne 1. 4. 2023

Čj. Ep/0308/23

Mons. Dr. Jan Mráz
kancléř

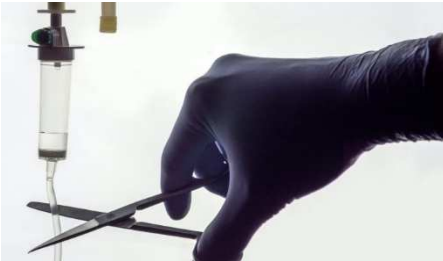
Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.
diecézní biskup brněnský

Nemilosrdná lež o milosrdné smrti

Eutanazie. Téma, o kterém se dnes často diskutuje. Víme, jaké otazníky v sobě skrývá a kam sahají její důsledky? Mluvíme s lékařem a bioetikem Josefem Glasem

Lidé si pod eutanazií představují například i „dobrou, lidsky důstojnou, klidnou smrt“. O co ve skutečnosti jde?

Původní význam slova eutanazie (z řeckého eu – dobrý, thanatos – smrt) znamenal opravdu „dobrou smrt“. Člověk, odcházející z tohoto světa po naplnění

svých dnů, vyrovnaný a spokojený s životem, který byl hodnotný, smysluplný a požehnaný, umíral v kruhu svých blízkých, přátel, obklopený úctou, láskou a vděčností. Jenže do tohoto zidealizovaného obrazu umírání štěstěného člověka se v různých historických obdobích začalo přimíchávat místo

las-kavého nebe – dobře zamaskované peklo. Asi nejvíc v průběhu 20. století (nacistický program eutanazie duševně nemocných a zdravotně postižených, „uzákonění“ eutanazie v některých evropských zemích).

Dnes pod eutanazií rozumíme „zabití pacienta lékařem (zřídka jiným zdravotnickým pracovníkem) na vlastní žádost pacienta“, a to „v situaci nevyléčitelné nemoci“, která pacientovi „způsobuje utrpení“. Někteří upřesňují: „nesnesitelné utrpení“. Jiní připomínají, že pacient musí být při žádosti o eutanazii „mentálně kompetentní“ (nejen způsobilý k právním úkonům), aby mohl učinit informované „svobodné rozhodnutí“. Jiní o dostatečné „kompetentnosti“ pacienta, který si žádá smrt, právem pochybují. V těch zemích, kde eutanazie není – při splnění stanovených podmínek – trestným činem, (zatím jen Nizozemsko, Belgie a Lucembursko) jsou tyto konkrétní podmínky stanovené zákonem. Určuje se také systém státního dohledu, který má zajistit, aby při každém zabití pacienta byly zákonem stanovené podmínky splněny. Jde pochopitelně o špatné, nespravedlivé zákony. V praxi je však tento státní dohled nejednou slepý – nebo se záměrně obchází. Lékaři mnohé provedené případy eutanazie nehlásí. K úmyslnému zabíjení pacientů formou eutanazie dochází i bez jejich žádosti a souhlasu. Existuje tlak na lékaře a zdravotnické pracovníky, aby „milosrdnou smrt“ na

žádost pacientů nebo jejich příbuzných „zabezpečovali“ bez výhrad. Eutanazie se dnes skrytě rozšiřuje i na nemocné děti, extrémně nezralé novorozence, staré lidi, osoby s těžkým zdravotním postižením. Dokonce se zmiňuje i jakási zvrácená „povinnost zemřít“.

Jaké druhy eutanazie rozlišujeme?

Eutanazie je jen jedna – jde vždy o zabití nevinného člověka. V běžném chápání se někdy rozlišuje mezi tzv. „dobrovolnou eutanazií“ – zabití provede lékař na

žádost pacienta, a „nedobrovolnou eutanazií“ – zabití provede lékař na základě vlastního uvážení a „násilnou eutanazií“ – lékař zabití provede, přestože je známo, že pacient eutanazii nechce, čísla z opakovaných výzkumů v Nizozemsku ukazují, že i poslední dvě kategorie eutanazie se vyskytují v nezanedbatelném počtu. Velmi populární, ale

nesprávné je rozdělení, které rozlišuje mezi tzv. aktivní eutanazií – lékař provede zabití konkrétním výkonem, například podá pacientovi smrtící „lék“, a pasivní eutanazií – lékař zabije pacienta tak, že mu nepodá život zachraňující lék nebo neudělá jiný život zachraňující výkon.

Jak klasifikuje Církev eutanazii?

Odsuzuje ji jako zabití nevinného člověka, tedy vraždu. U lékaře či jiného zdravotníka se vykonání eutanazie považuje za těžké odborné i morální selhání, za hrubé, nenapravitelné porušení profesní etiky.

A jak je tomu v případě odmítnutí agresivní léčby? Tehdy nejde o eutanazii?

Vedle termínu „agresivní léčba“ se dnes častěji používají pojmy „úporná“ nebo i „zbytečná“ léčba. Jde o takové lékařské nebo ošetrovatelské výkony, které jsou nepřiměřené a pacientovi v daném stavu již nepřinášejí žádný prospěch. Naopak, zbytečně ho zatěžují, zvyšují míru jeho utrpení nebo už jen prodlužují proces umírání. „Úporná léčba“ pacientovi ve skutečnosti nepomáhá, ale škodí. Odporuje tedy zásadám dobré medicíny a medicínské etiky. Nerespektuje lidskou důstojnost, ani skutečné dobro obtížně nemocného pacienta. Proto se ani nemá začít. Pokud se spolehlivě zjistí, že v dané situaci jde o úpornou léčbu, má

se taková „lčba“ u pacienta ukončit. Jde však o velmi závažné medicínské rozhodnutí, které může učinit jen patřičně kvalifikovaný lékař. Normy lékařské etiky, obsažené nutně například i v Hippokratově přísaze, mají zajistit, aby se lékař v takových situacích vždy rozhodoval v „nejlepším zájmu pacienta“ – a v žádném případě se neuchýlil k jeho zabití. Ukončení úporné léčby však neznamená zastavení potřebné paliativní a ošetrovatelské péče! Rozdíl mezi úmyslným zabitím těžce nemocného (eutanazii) a nezhájením nebo ukončením úporné léčby je v tom, že v tomto druhém případě (a ne při eutanazii) se skutečně respektuje lidská důstojnost pacienta. Zároveň se respektuje i objektivně daný „přirozený průběh nemoci“, která již dospěla do takového stádia, ve kterém nelze život pacienta zachránit.

„Proč je „milosrdná smrt“ nemilosrdná?

Neboť jde o zabití nevinného člověka se zdánlivě milosrdným cílem odstranění jeho utrpení. V případě eutanazie se však neodstraňuje ani nezmírňuje lidské utrpení, ale definitivně se odstraňuje samotný trpící člověk. Namísto skutečného milosrdenství poskytování přiměřené zdravotní péče, ale i láskyplného doprovodu na nesnadném úseku završujícího se života, eutanazie znamená úplnou zradu nemocného v situaci, kdy nejvíce potřebuje lidskou blízkost, podporu a pomoc.

Jak může pomoci běžný křesťan?

Konkrétně se zapojit. Jde o povinnost, ale také možnost konkrétního angažování se nejen příslušných odborníků, ale i zdravotnických laiků. K evangelijní roli

milosrdného Samaritána jsme totiž povoláni všichni. Myslím si, že v tomto směru lze a je třeba opravdu ještě hodně udělat. V našich nemocnicích, domovech důchodců, ústavech sociálních služeb, léčebnách dlouhodobě nemocných, ale i v rodinách zůstává až příliš mnoho zoufalých volání našich bližních o pomoc nevyslyšených. Navštěvování nemocných a služba, kterou jim poskytneme, jsou konkrétní skutky křesťanského milosrdenství, z nichž nakonec budeme souzeni či ospravedlněni. Jsou nejlepším lékem a odpovědí na bezohledně propagovanou nemilosrdnou lež o „milosrdné smrti“.

(podle KN)

Matka milosrdenství je autentické označení

Titul „Matka milosrdenství – *Mater misericordiae*“ aplikovaný na Pannu Marii nacházíme ve starobylém hymnu *Salve Regina*.

Chtěla bych více vědět o původu a významu označení Panny Marie jako „Matky milosrdenství“. Setkávám se i s jiným oslovením či titulem Panny Marie jako „Matky Božího milosrdenství“. Které je správné?

Marie

Jeho vznik není spjat s lidovou tradicí, ale má svého autora, kterým je blahoslavený Heřman (1013 - 1054). Byl mnichem a knězem v opatství Reichenau a dokumenty o jeho životě potvrzují vysokou míru deformace údů, takže se nemohl hýbat. Proto je znám také pod označením Křivý nebo Contractus. Přesto byl podle historických svědectví v každé situaci příjemný, přátelský, vždy usměvavý, tolerantní a ke každému galantní. Jeho život byl zasvěcen modlitbě a studiu, a proto byl plný života, jak svědčí historické záznamy: „Byl plný života... Ne proto, že uměl psát o teorii hudby nebo matematiky, ne proto, že uměl psát podrobné historické kroniky a číst v mnoha jazycích, ale kvůli své odvaze a kráse duše, jeho vyrovnanosti v utrpení, jeho ochotě žertovat, kvůli jeho laskavým způsobům, které z něj učinily miláčka všech. Heřman nám dokazuje, že bolest neznamená neštěstí, ani příjemnost neznamená štěstí.“

Okolnosti života autora hymnu je třeba vnímat, abychom hlouběji porozuměli textům i jeho dalších mariánských modliteb, mezi něž s velkou pravděpodobností patří i *Alma Redemptoris Mater* a *Ave Maris Stella*.

Příběh Božího muže z Reichenau je svědectvím pravé mariánské úcty a příkladem pravého mariánského ctitele, kde jsou přítomny nejen vroucí city, ale i radostná ochota přijímat každodenní kříž pro spásu světa. V takovém vnitřním rozpoložení mohou být i naše zpěvy, litanie či jiné modlitební formy k oslavě

naší nebeské Matky autentické a pravověrné. Jako svědkové Božího milosrdenství, které se zjevilo v Ježíši Kristu a které jsme osobně zakusili, můžeme slavit nejen Boha – bohatého na milosrdenství (srov. Ef 2, 4), ale i jeho rodičku (*Theotokos*), skrze kterou přišlo Boží milosrdenství na svět a vzalo si tělo. Proto i označení „Matka Božího milosrdenství“ nelze považovat za nesprávné nebo teologicky závadné, protože pod milosrdenstvím se zde míní osoba Ježíše Krista – zjevitel Božího milosrdenství vůči celému světu. Proto při recitování ustálených modlitebních forem bych doporučoval zachovat jejich originální znění, avšak v soukromém projevu je možná láskyplná tvořivost „bez nesprávného zveličování“, ale i „bez přílišné úzkoprsosti“ (LG 67). K tomu nás povzbuzuje i významný mariolog Stefano de Fiores slovy: „Láska neustále vynachází nová jména a symboly a jazyk lásky nezná jinou míru než tu, kterou ustanovil Bůh pravdy.“

(podle KN)

Zvuk zvonu by nás měl zastavit

Zvonění kostelních zvonů během dne bychom neměli brát jak vyrušování, ale jak volání Boha zůstat s ním v kontaktu, ať už během modlitby, nebo tichého rozjímání.

Je třeba, aby kostelní zvon zvonil ráno, v poledne a večer přibližně dvě minuty?
Albert

V Teologickém a náboženském slovníku (Vragaš a kol. II. díl L-Ž, SSV, Trnava 2008) je taková charakteristika: zvon (lat. *campana*) - kovový zvučný nástroj kuželovitého tvaru (nejčastěji z bronzu), který je umístěn v nejvyšší části kostelní věže. Slouží především ke svolávání věřících na bohoslužby, pobízí věřící k modlitbě, ohlašuje úmrtí člověka a zní i při pohřebních obřadech. Zvon před umístěním na věž je požehnan liturgickým obřadem svátostin. Takže důvod, proč se zvoní, máme objasněný.

Používání zvonů v Církvi je známo již v 6. století. Zvon je převzatý nástroj, který se používal již v dávných časech (nejpravděpodobnější země vzniku zvonů je Čína a v hojně míře byl používán i v antice). Křesťanství je převzalo nejprve jako nástroj pro svolávání mnichů v kláštorech.

Později se zvon stal významným prostředkem při slavení liturgie. Zvon věže oznamoval těm, kteří museli zůstat doma a nemohli se zúčastnit slavení Eucharistie v kostele, která část slavení Eucharistie se právě odehrává, například Gloria, evangelium, obětování, proměnění, přijímání, aby se duchovně připojili k účasti na slavení. V kostele malým zvoncem nebo souborem zvonků byli přítomní věřící vyzváni k adoraci, seřazení do průvodu ke svatému přijímání a podobně. Zvon se začal používat pro ranní, polední i večerní ohlašování času na modlitbu *Anděl Páně*. Již ve 13. století tento zvyk nacházíme u františkánů. Později ve Velikonočním období zvon zve k modlitbě

Raduj se, Královno nebeská. Od jisté doby se k těmto modlitbám na oběd i večer přidává modlitba za zesnulé. V mnoha farnostech se zvon ozývá půl hodiny před slavením Eucharistie a tzv. vyzvánění asi 15 minut před začátkem slavení mše svaté. Ranní zvonění se spojovalo i s připomínkou Kristova vzkříšení. V poledne s připomínkou Kristova umučení, když ve 12. hodině nastala tma, večerní vyzvánění připomínalo Kristovo vtělení, ale i památku jeho utrpení v Getsemanské zahradě. Tedy vyzvánění bylo jistou výzvou i k rozjímání o životě Pána.

V minulosti však zvon kromě liturgického významu měl i jinou roli. Například večer upozorňoval na nutnost uhašení otevřeného ohně v krbu. Používal se v bouřích. Navzdory úsilí autora této odpovědi nebyla nalezena zmínka o délce trvání vyzvánění. V minulosti se například doporučovalo, aby při úmrtí papeže nebo biskupa se zvonilo hodinu. Byly dány úpravy, kolik zvonit například při narození významné osobnosti, v minulosti následníka trůnu, nebo po zvolení hlavy státu a podobně. V Církvi je zaveden zvyk zvonit při pohřbech, během vynášení rakve z kostela na hřbitov.

Čas vyzvánění dvě minuty, jak udáváte, se nenachází nikde. Můžeme se domnívat, že taková délka zvonění je asi časovým úsekem, během kterého se pomodlíte modlitbu *Anděl Páně*. Pokud kladete otázku, zda je třeba, aby kostelní

zvon zvonil ráno, v poledne a večer přibližně po dvě minuty, můžeme odpovédět tak, že je to v celém dni opravdu jen 6 minut z 1440 minut ($24 \times 60 = 1440$). Takže je to opravdu jen nepatrná část dne, ve které můžeme cíleně věnovat naši pozornost Bohu, a hlavně osobnímu kontaktu s ním v modlitbě, která nám připomíná tajemství vykoupení, a tedy výzvě k díkůvzdání za tento úžasný dar lásky Boha k nám.

Snad proto by se věřící člověk měl při zvuku zvonu na okamžik zastavit a radovat se z toho, že církev jako chytrá matka a učitelka oslovuje zvoněním své děti. Bohužel, v dnešní době jsme svědky, jak mnozí lidé, i věřící, se snaží zvonění omezit, neboť prý je ruší. Přitom jde opravdu jen o malou nepatrnou část času, ve kterém zní zvon jako úžasný hlas volající k zamyšlení a modlitbě.

(podle KN)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Co na srdci, to na jazyku

To, co prožíváme, čím se zabýváme v myšlenkách, jak vnímáme a zpracováváme různé podněty a informace, to pak přetavujeme do slov.

Výrok Pána Ježíše – „z plnosti srdce mluví ústa“ – uvádí ve spojení s farizeji, kteří se navenek tvářili zbožně, přitom však uvnitř byli „hadí plemeno“. V překladu tato „klasifikace“ znamená, že byli nevyzpytatelní, úskoční, lstiví, manipulativní, mazaní lidé.

„Zmijí plemeno! Jak byste mohli mluvit dobře, když jste špatní?“ Slovo člověka odhaluje to, co se skrývá v jeho srdci. i lidské slovo bývá špatné. Každý člověk

se bude v den Božího soudu zodpovídat z každého vyřčeného slova, naše vlastní slova budou usvědčujícím důkazem proti nám.

Srdce kromě jeho biologické funkce vnímáme v přeneseném smyslu jako sídlo citu – radosti, bolesti, nenávisti, ale zejména lásky. Tu symbolizují různá srdce: například perníková, srdce vyřezávaná na lavičkách, srdce vyřezávaná do kůry stromů, srdce různě výtvarně ztvárněná na nejrůznějších místech. Člověk na Blízkém východě v biblických časech vnímal srdce spíše jako řídicí

centrum člověka. Vždyť lidské srdce podle nich charakterizuje životní nastavení člověka a určuje jeho celkovou životní činnost.

Toto biblické pojetí srdce vyjadřují do velké míry současné výrazy jako charakter člověka, osobnost člověka, vůle člověka, myšlení, prožívání a vnímání člověka. Centrem vůle a myšlení v Písmu svatém není mozek, jak to vnímáme dnes, ale právě lidské srdce. Sídlo citu umísťuje Písmo svaté o něco níže – do střev. Pravděpodobně to souvisí s velmi citlivým prožíváním různých psychických impulsů člověka právě v jeho trávicí oblasti. Lidské slovo zviditelňuje nejen citové rozpoložení člověka, ale odkrývá i jeho myšlení, především charakter jeho osobnosti.

(podle Růžencec)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

Pokračování z minulého čísla

12. září - Maria (Ria, Marika, Mia, Marieta): V Novém zákoně se zmiňuje sedm žen se jménem Maria, přičemž největší úcta se jednoznačně vzdává Panně Marii - matce Ježíše Krista. Byla to židovka, která bydlela se svými rodiči v Nazaretu, kde se zasnoubila s tesařem Josefem, ale dříve, než začali spolu žít, zjevil se jí archanděl Gabriel a oznámil jí, že se stane matkou Spasitele. Po

událostech kolem odchodu do Betléma kvůli soupisu lidu, narození Ježíše a útěku do Egypta se Maria sporadicky objevuje u Ježíše i během jeho veřejné činnosti. Iniciovala jeho první zázrak na svatbě v Káně Galilejské, když proměnil vodu ve víno, a doprovázela ho i při jeho ukřižování. Poslední zmínka o Marii v Bibli pochází z večeradla, kde společně s učedníky očekávala příchod Ducha Svatého. Místo jejího posledního odpočinku není známo, podle jedné tradice byla pohřbena v Efezu, podle druhé v Jeruzalémě. Apokryfní evangelia popisují její pohřeb, na který se sešli všichni apoštolové ze všech stran světa, aby se s ní rozloučili, s výjimkou apoštola Tomáše, který ho zmeškal stejně, jako zmeškal předtím příchod zmrtvýchvstalého Krista mezi učedníky. Panna Maria mu však při svém nanebevstoupení shodila na památku pás ze svého pláště.

Etymologie jména Maria je totožná se jménem Miriam.

30. září - Ráchel: Biblická Ráchel byla druhou manželkou patriarchy Jakuba, který se do ní zamiloval na první pohled, když u studny napájela ovce. Její otec Laban, Jakubův strýc, ho zavázal pracovat sedm let na jeho majetcích, aby ji získal za manželku. Po uplynutí dohodnuté doby však Laban využil židovské tradice, podle které přicházela nevěsta k ženichovi zahalená, a podstrčil Jakobovi svou prvorozenou dceru Leu. Jakub, který kdysi podvedl vlastního otce Izáka a za mísu čočky přebral svému bratru Ezauovi prvorozenství, se nyní rovněž sám stal obětí podvodu. Za milovanou Ráchel však byl ochoten pracovat dalších sedm let, aby ji nakonec získal. I když Ráchel byla první roky neplodná, nakonec porodila Jakobovi nejmladší syny – Josefa a Benjámina, při jehož porodu zemřela. Stala se symbolem všech matek v izraelském národě a její jméno proniká i do Nového zákona, kde je její symbolický pláč předobrazem vraždění betlémských neviňátek: „V Ráme bylo slyšet hlas, nářek a velké kvílení: Ráchel

oplakává své děti a odmítá útěchu, neboť jich není.“ (Mt 2, 18) Ráchel je jméno hebrejského původu s významem ovečka.

(podle Slovo)

Zadáno pro ženy

Když ztratíš ze zřetele Krista....

Svatá Marta

Svatá Marta byla blízkou přítelkyní Ježíše a sestrou Marie a Lazara. Ježíš navštívil její domácnost a ona ztratila trpělivost se svou sestrou Marií, která seděla Ježíšovi u nohou, zatímco Marta byla zaneprázdněna povinnostmi hostitelky. Marta je patronkou kuchařů a žen v domácnosti. Její svátek si připomínáme 29. července.

Mnohým z nás je známý příběh Marie a Marty. Marie seděla a pozorně poslouchala Ježíše a Marta všechny obsluhovala, rozzlobená, že jí Marie nepomáhá. Zdánlivě bylo velmi nespravedlivé, že chování Marie bylo vyzvednuto, zatímco snaživou Martu Ježíš pokáral.

Jako maminkám je nám více blízké jednání Marty než Marie – obvykle jsme stále na nohou a děláme, co kdo potřebuje, dokud nás to nezačne zlobit. Kdo by mohl mít Martě za špatné, že zareagovala trochu podrážděně?

Marie nás však učí, že nic není důležitějšího než Ježíš. Marta si to měla uvědomit. Nepozveme si přece k sobě domů vtěleného Boha, abychom si ho

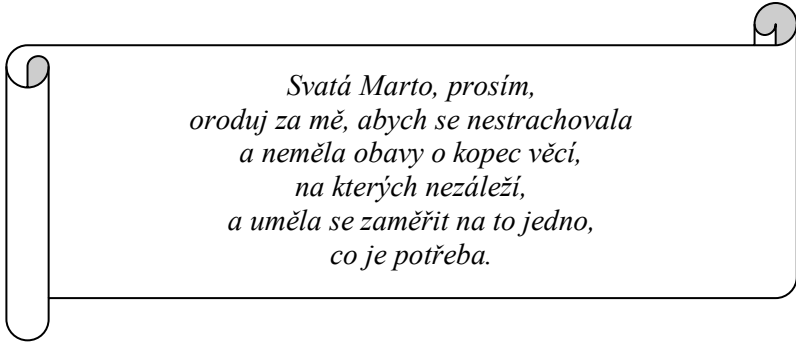
potom nevšímalý. Pokud bychom tam byly, byly bychom dost moudré na to, abychom mu seděly u nohou, poslouchaly ho a učily se od něj?

Tento příběh však není o dvou ženách, které žily v roce 30 našeho letopočtu. Je o tobě a o mně, dnes a teď.

Sedím doma, mám zde tři Bible, ale kolik času věnuji tomu, abych poslouchala Ježíše v jeho Slově? V našem městě se koná nepřetržitá adorace, ale nepamatuji si, kdy jsem naposledy zajela do kostela setrvat chvíli v jeho přítomnosti.

Podobně jako Marta, i já mám Ježíše doma či ve společenství a nevšímám si ho. Tak jako ona, i já se zabývám věcmi, na kterých pramálo záleží, a potřebuji připomenout, jak a kdy jsem povolána následovat Krista, a to i uprostřed svých každodenních povinností.

*Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí.
Lk 10, 41*

*Svatá Marto, prosím,
oroduj za mě, abych se nestrachovala
a neměla obavy o kopec věcí,
na kterých nezáleží,
a uměla se zaměřit na to jedno,
co je potřeba.*

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Hlad'te ho „z druhé ruky“

Četl jsem, že mnozí rodiče si stěžují na své děti. Prý jsou velmi nevychované, nezodpovědné, nevděčné.

Opět někdo dělá novinku z všeobecně známé věci. Chtěl bych vidět mámu, která by nechtěla lepší, zdvořilejší dítě, které umí pěkně poprosit. Říkanky matek o těchto věcech jsou známé od nepaměti.

Položme si však ruku na srdce a zkusme kráčet po stopách moudrosti. Zde přece nejde o vychovanost a slušnost, ale o něco zcela jiného.

Domácí příbytky už nejsou chrámy něhy, ale rokokovými hotýlky, přeplněnými cetkami. Jídelní stůl se stal archaickým přežitkem. Už ho není třeba. Pod domem je přece pizzerie, fast food, bageterie, kavárna.

Mluvit, držet se doma něžně za ruku, uvažovat nad každodenními událostmi, smát se, jak se smějí děti, když se dívají na prarodiče, poslouchat, jak se poslouchají zamilovaní, večerět těstoviny, které šikovně z mouky vymísil a nakrájel táta, když se mávnutím kouzelné hůlky stal nejlepším kuchařem na světě, to vše už vyšlo z módy.

Když má dítě problémy, je po ruce psycholog, když dcera nechce přijmout své tělo, je zde dokonce i psychiatr. Rodiče už nemají čas pro své děti. Ohánějí se svým právem na svobodu a chtějí, aby se banální doporučení, která vyřkli snad

na poslední chvíli při odchodu z domu, stala neodvolatelným předpisem.

Čas běží, kultura samolibosti trůní ve všech výkladech a naše vědomí je tak prázdné, nezůstal v něm ani náznak uznání pro naše děti.

Existují hroživé výzkumy, které nejdou na kořen věci. Pokud naše děti neumí milovat, je to proto, že nebyly dost milované. Neumí se respektovat, protože nebyly respektovány.

Pohlavky v minulosti byly pokornými prosbami proti urážkám, jaké dnes létají v domácnostech.

Miliony mladých, kteří šli do Říma na poslední rozloučení s papežem, a sedm milionů mladých, kteří každý víkend v Itálii jdou na diskotéku, mají stejnou tvář a tentýž příběh. Všichni hledají důvody pro život a pro radost. Všichni se snaží zaplnit prázdnotu, jakou v nich zanechal egoismus dospělých.

Neexistují svatí mladí a zkažení mladí. Existují pouze mladí, kterým jsme upřeli jejich práva prvorozených.

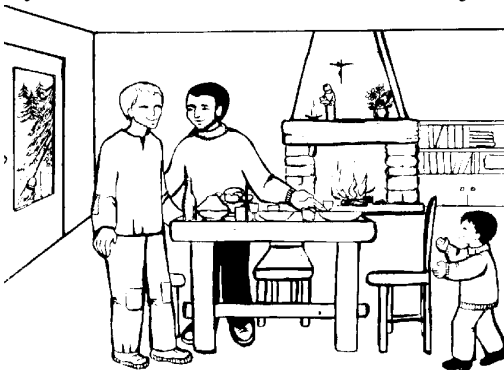
Dnešní mladí nechtějí, abychom je hladili povrchně a hystericky. Mají právo cítit, že mamčiná ruka je celá jejich, i když je hladí, i když je pohání a pobízí.

Mnozí otcové hladí své děti unavenými a opotřebovanými pohyby, jakoby „z druhé ruky“. Už nejsme schopni intimity?

Děti se nedají oklamat. Tak si konečně přestaňme namlouvat pohádky. Uvidíte, že pokud dáme dětem to, co jim patří, zítra, když přijdou do puberty, budou nejen vychovanější, ale určitě také šťastnější.

Přetvořte rodinu na krabici plnou **řamoty**

Být rodiči v těchto časech není věru nejvděčnější „řemeslo“.

Jeden ze tří adolescentů bere drogy, a ne jen lehké, a zapíjí je velkými dávkami alkoholu; bandy chlapců a dívek se ze zábavy dopouštějí násilí, zastrašování a loupeže; školy přecházejí od jedné stávkové pohotovosti ke druhé, hrozí propouštěním, odbohy ztrácejí akreditace, vyučující jsou znechuceni. A konečně, sice možná předposlední, ale určitě ne

indiferentní jev – děti s objemnými bříšky. My Italové jsme prvním evropským národem, který neumí vést své tučňáky ke správnému stravování a současně ke správné fyzické a sportovní aktivitě.

Jistěže není rozumné vyvolávat rozruch kvůli větším břískům více než kvůli drogám či alkoholu. Ale když všechno postavíme do řady, jedno za druhé, nemůžeme zůstat lhostejní, neboť nakonec se vše sbíhá k těmž primátu svévole. Chudáci rodiče!

Proto spouštím tento alarm, ne abych je ještě více vystrašil, ale abych jim nabídl příležitost vrátit se, uvažovat a zreorganizovat život nás dospělých a našich dětí. Nedávno vyšla příloha jednoho velkého časopisu, v níž se po jednotlivých krajích uvádí zdravotní stav našich dětí. Nejvíce vyniká údaj, podle kterého všechny nás, i když různým způsobem, zatěžuje duševní nevolnost.

Vzdali jsme se základních výchovných pout, které pozitivně spojovaly rodiče s dětmi. Tyto narušené vztahy jsme usilovali nahradit větším množstvím dárků, jídla a věcí všeho druhu. Děti na to odpovídaly tak, že začaly tloustnout, zavírat se do svých pokojů a ztrácet sebevědomí. Rodina se v průběhu několika let změnila z teplého a bezpečného hnízda na krabici plnou samoty. Pospěšme to napravit. Začneme tím, že je budeme více poslouchat, méně se utíkejme k bankomatům a zrušme plnou moc ulice a televize.

3. „Člověče, nezlob mě! Kdo jsi?“

To je otázka, kterou asi i ty máš na jazyku, když vidíš, jak „koruna tvorstva“ dělá hlouposti.

Jedni tvrdí, že člověk je velmi „poruchový“ tvor, neboť každý den pravidelně „blbne“ asi 20 minut. Další seriózně říkají, že mezi géniem a podivínem je jen velmi malý rozdíl. Ale je pravdou také to, že každý z nás je neopakovatelné umělecké dílo. Než řekneme, jaká je pravda, podívejme se, jaké kousky dokáže „náš rod“.

Hýříme nápady

Když v americkém Berwynu nepřijeli včas popeláři, zabalil rozzlobený Arnold Miller odpadky dárkovým způsobem do velkých krabic, převázal je stuhou a položil na zadní sedadlo svého nezamčeného auta. A pak tiše čekal. A víte, co se stalo? Všechny balíky ukradli! Ach, asi víte, jak se jejich majitel zaradoval?

City námi také hýbou...

Představte si, jen si představte! Zvláštní přísahu musel složit své nastávající manželce Američan Graham-Lovell.

Dříve, než si ji odvedl k oltáři a ona mu řekla ano, on musel přísahat, že nikdy nenaváže známost se ženami z jiné planety. Co řeknete, bylo to lehké nebo těžké?

Pevná vůle hodně snese

Každý z nás v něčem drží rekord. Jeden 72letý důchodce z Tchaj-wanu vytvořil nový rekord, když během jednoho roku navštívil nemocnici 486 krát. Stále ho kdesi bolelo a pořád chtěl nové léky.

Pojišťovně „něšlo do hlavy“, proč čiperný důchodce přijížděl k doktorům na motorce. Když ho přitlačili otázkou, co ho vlastně bolí, tak vysvitlo, že léky, které dostával, posílal svým sourozencům do Číny.

Hrůzostrašný příběh

„Člověče, vám se muselo stát při práci něco velmi hrozného.“
Říká mistr svému dělníkovi v partě.

„Proč?“

„Protože se jí strašně bojíte.“

A teď s pravdou ven!

Jsme sami pro sebe tajemství. Jednou jsme čilí a chceme pracovat. Jindy se jen vlečeme. A tohle jste slyšeli? Prý máme v sobě tajemné vnitřní hodiny. Jak tikají?

V 6:00 házíš pantoflem po budíku. Vstávat! Nechce se ti, ale tělo je fit. „Co rozkážeš, pane?“ A „pan mozek“ to dává dohromady. Nejprve je nejdůležitější najít vypínač a poté koupelnu.

Je 7:00. Žaludek už párkrát zaskučel. Tvářil se jako hladový lev. Je čas na dobrou snídani. Ovesné vločky, celozrnné pečivo, ovoce – je to zdravé, ale asi raději sáhneš po čokoládě.

A vnitřní hodiny jdou dál

V 10:00 je mozek právě v nejlepší formě. Krátkodobá paměť je ve stavu „největší“ pohotovosti. Už aby tě vyvolali odpovídat. Neboj se, neboj... Stane se.

Je 12:00. Pomalu cítíš hlad a těžko se soustředíš. Blíží se polední únava. Energie ti „odfoukla“ do prostoru a na co máš ještě sil, je „počítat minuty do oběda.“

Hlavu vzhůru, máš na to!

Ve 14:00 nutně potřebuješ krátkou přestávku. Věz, že pokud si trochu schrupneš, ještě nemusíš být ochrápalec. Ale co když jsi právě ve škole? Pomůže ti pár minut na čerstvém vzduchu.

Je 16:00. Problémy přestaly a jsi odhodlán prosekát se životem. Sršíš nápady a hravě řešíš i zamotané situace. Kromě toho máš ten nejlepší čich.

Vydržet, vydržet

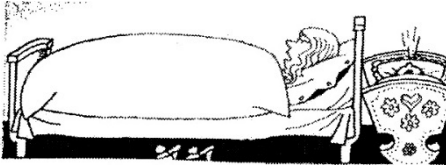
V 18:00 věz, že už hodinu pracuje srdce a krevní oběh na nejvyšší výkon. Potřebuješ si „proluftovat“ celý organismus. Nastal čas dávat góly, nebo alespoň udělat asi dvě stě dřepů.

Je 20:00. Všechno, co od teď sníš, ti může přitížit. Ne na svědomí, ale na váze. Pokud si lehneš, slyšíš, jak ti roste tuk na břicho. A právě teď má nastoupit na scénu tvoje fantazie.

Zbystřují se smysly, reakce jsou rychlejší. Je dobré odreagovat se nějakým druhem zábavy.

Spát, spát a neodmlouvat...

Ve 22:00 ti bliká rezerva. Chce se Ti spát a tělo dýchá z posledních sil. Jeho

funkce jsou minimální. Pokud zalehneš, i pleť se ti nejlépe zregeneruje. Na začátku noci se dělí buňky pokožky osmkrát rychleji než v poledne. Pro „krásy-chtivé“ je to dobrá zpráva.

Od 22:00 do 4:00 ani nemukni. Je čas na spánek. Pokud si myslíš, že se ještě něco doučíš, jsou to jen iluze. Od 4:00 se už tělo začíná připravovat na aktivitu.

Tak co jsme? Jaký máme původ?

Jedno tajemství, ukryté kdesi v našem bytí jsem trochu našel. A hned se hlásí další. **Vědci tvrdí, že máme naprogramovány i jiné pochody.** Jsou to ještě vážnější věci typu: kdy nám začnou růst zoubky, kdy nám začnou vypadávat vlasy, kdy nám dojde životní síla a půjdeme z tohoto světa pryč.

Jsme opravdu dokonalými tvory, a tak se právem ptáme: „Jaký je náš původ?“ Odpověď je jednoduchá. Náš původ je královský. Co královský, **božský!** Jak to myslím? **Stvořil nás Bůh.**

Poslání člověka

Proč jsem tady? Jaký je smysl mého života? Jaké je mé poslání? To v dnešní džungli světél, kabelů, asfaltových stezek velkoměst trápí lidi stále více. Odpovím velmi jednoduše. Naše poslání je také královské, ba božské! **Bůh každého z nás zve spolupracovat na jeho plánu obnovit svět.**

Perspektivy člověka

Pokud budu plnit jeho vůli, budu věčně žít. Bůh pro lidi připravil „privatizační projekt“, ve kterém si můžeš čestným způsobem pořídit „kus jeho království a nebeskou příslušnost“.

Tato touha je vepsána hluboko v člověku. K dosažení cíle mu Bůh dal svědomí, stále ho vede, inspiruje, co má dělat i v těch nejproblémovějších situacích. **Mělo by to vyjít, pokud člověk neselže a neudělá hloupost.**

Přípodobnit se mu

„Ach, ty jsi ale krásná...“ Řekl kdosi kteréisi... Opravdu, proč jsou lidé tak krásní? Já to vidím takto: „Jsme stvořeni, k obrazu Božímu.“ Ne tělem, ale duší. **A ta nám vtiskuje pravou krásu.**

Máme něco ze schopností, které má naplno Pán. Ano, my, lidé máme cosi v sobě, co je božské. A když používáme rozum a vůli ve spojení s láskou právě tady a teď, tehdy se to „božské v nás nejvíce aktivizuje“. Tehdy jsme „božsky krásní.“

A odkud je pak „blbost“?

To je otázka jednoho studenta, který na mé řeči reagoval trochu osobitě, ale každý mu rozuměl.

Odpověď byla také v jeho stylu: „Zlý duch to v nás načal. A položil nás na lopatky. Vlastně my jsme se na ně položili sami. Prvotním hříchem, když jsme chtěli být jako Bůh. Chtěli jsme se mu vyrovnat, a nechtěli jsme ho mít vedle sebe.“

Tak to dopadne,

když člověk chce vzít všechno do svých rukou V plném vědomí dělali první lidé cosi velmi špatného. Porušili zákon lásky, a to porušilo nás. Veškerá ta božská krásu, rovnováha visela na přesných zákonech. **Jelikož jsme je porušili, neseme následky. To je „temné“ lidské tajemství.**

Odpustit, ale nikdy nezapomenout!

Koncentrační tábor v Dachau byl osvobozen. Vězni kráčeli kolem svých mučitelů. Ti měli na krku připevněné tabulky. Tomu, kterého obviňovali z mučení a vražd měli udělat na tabulce čárku. Kněží posílali blíž a každému ze strážců se uklonili. Tak se dalo začít znovu.

To už musíš zkusit!

Zkus zjistit, nakolik jsi člověk? Ojójój... Copak se to dá? Jak na to? Tajemně. Více neprozradím. Snad jenom tolik, že na otázky odpověz ano, ne, nebo jak kdy.

1. Máš tak pevné nervy, že tě nikdo a nic nevyvede z míry?
2. Říkáš vždy pravdu?
3. Hnusí se ti sprosté vtipy?
4. Dokážeš poslouchat o problémech jiných lidí?
5. Umiš pochválit?
6. Dokážeš odmítnout?
7. Umiš dát najevo svou radost?
8. Sneseš kritiku, aniž by ses urazil?
9. Umiš odpustit?
10. Pravidelně si zpytuješ svědomí?

Ohodnocení:

Za každou pozitivní odpověď si připiš dva body. Za odpověď, jak kdy, je jeden bod. A za „ne“, bohužel nic – nula bodů! A když si je spočítáš, čti dál.

18-20 bodů

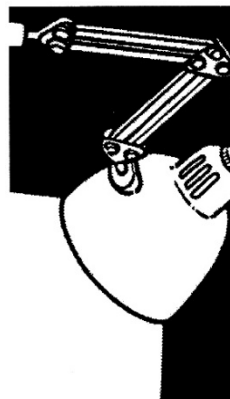
Táhneš to k nejvyšším metám lidskosti. Víš co je čestnost, moudrost, udatnost i dobré srdce. A dokonce umíš i komunikovat s Pánem.

15-17 bodů

Táhne tě to k dobrému životu, ale pořád ti „do cesty přijde“ cosi, v čem zaváháš. Poznáš dobrý zážitek, který se dokáže hluboce zapsat do duše člověka. Umiš ho i použít pro duchovní růst. Ale ještě to docela nejde.

12-14 bodů

Tvé přešlapy jsou už větší. Chybí ti lidská rovnováha. Možná to chce čas, ale také moudrost a pevnou vůli. Potřebuješ zážitky nového stylu života. Jednoduše potřebuješ se přesvědčit, že žít evangelium je něco nádherného.

9-11 bodů

Když se podíváš z okna, co vidíš? Všechno je všední? Potřebuješ si očistit lidské schopnosti! Ony jsou v tobě, ale chybí ti nadčasový pohled. Jsi svázán vlastnostmi, ze kterých jsou mnohé nefěr.

6-8 bodů

Z „člověčenství“ používáš jen to nejnужnější. Ostatní v tobě dřímá. Zkus se zamyslet, jak je to s tvrzením, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, a jak se dá lidskost i „božskost“ v tobě spustit.

3-5 bodů

Málo, málo, málo... dal ses hodně spoutat. Nepřemýšlíš, nejednáš svobodně. Koho kopíruješ, zatímco se necháváš unášet proudem? Něco velmi „živočišného“ otupuje tvé lidské schopnosti. Je to jídlo? Sex? Lenost? Majetek? Roztrhni pouta a buď svobodný.

pod 2 body

Člověk má něco charakteristického, něco, co ho činí korunou tvorstva. Je mi líto, ale ty jsi ještě na to nepřišel. Kdo a co žije v tobě?

Slyšel jsi to?

Věda se stále trápí a hledá odpověď, jak vznikl člověk. Jedna teorie tvrdí, že lidstvo vzniklo z jednoho páru. (Opírá se o archeologii a jiné vědy.) Jiní jsou toho názoru, že člověk vznikl vývojem.

Církev je přesvědčena, že člověka stvořil Bůh. Mohl to udělat několika způsoby. Převládá názor, že to bylo přímým stvořením. (Srov. Sk 17, 26-28.) Připouští se i vývojová teorie, ale s podmínkami, že v určitých momentech vývoje byl nevynutelný přímý Boží zásah. **Ale je možná i kreační evoluce.**

S úsměvem proti času i nečasu

Otec se dívá z okna na svou dceru, která chce zaparkovat rodinné auto mezi dvě odstavená auta. Když už poťukala všechno, co se jen dalo, jemně na ni zakřičel: „Lucko, jen vydrž! Za půl hodiny ti dojde benzín.“

Životní moudrost

Nezapomeň mít „pevné nervy“, abys uměl zacházet s časem a našel si své pevné místo v životě.

Měj rád svého bližního, ať už je takový či makový. Má svou důstojnost. Vždyť v člověku je Boží obraz, a proto, **chceš-li se setkat s Bohem, setkej se s člověkem.**

Co jsme prožili

Poutní mše svatá v Rojetíně

V sobotu 9. září byla za hojně účasti věřících sloužena u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně poutní mše svatá. Počasí přálo, byla krásná, slunná sobota. Mše svatá začala v 9:00, celebroid ji otec Pavel. Po mši svaté slavnost pokračovala u obecního úřadu, kde bylo připraveno občerstvení. Upřímné poděkování patří všem, kdo pomohli při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Pouť na Ostrovech

Ve čtvrtek 28. září, na svátek sv. Václava, se sešli věřící ze žďárecké farnosti (a nejen z ní) u kaple sv. Václava v Ostrově, aby oslavili svátek patrona naší země. Mši svatou, která začala v 10:00, sloužil otec Pavel. Upřímné poděkování patří všem, kteří podali pomocnou ruku při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Pouť v Moraveckých Pavlovicích

V sobotu 7. října v 16 hodin se konala tradiční pouť k Panně Marii Růžencové, patronce kapličky v Moraveckých Pavlovicích.

U slavnostně vyzdobené kapličky se sešlo hodně poutníků i z okolních vesnic.

Panna Marie se jistě svou přímlovou zasloužila, že i počasí vyšlo a že během mše nepršelo. Mši svatou sloužil otec Pavel Křivý a liturgii

doprovázel hrou na varhany Jarek Štěpánek se synem Vítkem, který hrál na trubku. Po mši bylo připraveno pohoštění s hudbou.

Chtěla bych všem srdečně poděkovat za přípravu i hojnou účast.

Marie Havránková

První svaté přijímání

V neděli 15. října jsme si na pravidelné sváteční bohoslužbě mohli užít ještě o něco svátečnější atmosféru. K prvnímu svatému přijímání přistoupily 4 děti z naší farnosti. Událost to byla již dlouho očekávaná, jak už znají prvokomunikanti z dřívějších let i jejich rodiny, musely děti hodně bojovat, naučit se uvažovat a chovat jako opravdoví "rytíři". Takové malé ale docela rychle rostoucí tři rytíře, Vojtu Kadlece, Matouše Kozáka a Davida Suchomela, a k tomu i jednu milou princeznu Elenku Habánovou jsme po měsíce podporovali, a při slavnosti v plné jejich kráse rádi povzbudili při skládání nelehkého slibu před celým shromážděním naší farnosti. Naplňuje nás radostí, že i tyto živé a někdy až divoké děti dokázaly, že umí svoje síly směřovat také k hlubšímu poznávání života s Bohem. Přejeme jim, aby se o to pokoušely i nadále, i když už jednoho cíle – mít možnost spolu s ostatními ke svatému přijímání chodit – dosáhly. Děkujeme všem, kteří se na hezkém průběhu slavnosti podíleli!

Jakub Kozák

Krojované hody v Olši a poděkování za úrodu

V neděli 8. října se v kostele svatého Jiří v Olši již tradičně konala hodová mše

svatá spojená s poděkováním za úrodu.

Slavnostní bohoslužba za účasti krojovaných párů začala v osm hodin ráno ve farním kostele.

Stárci a stárky se do liturgie zapojili četbou čtení, přímlov a předkládáním děkovných darů. Postupně tak přinášeli do rukou pana faráře chléb, hrozny, věnec z obilných klasů, ovoce, ze-

leninu, med, květiny, víno a koláče. Společně jsme si tak mohli uvědomit, že vše co máme, je Božím darem a že za to nemáme zapomínat děkovat. Po mši svaté se krojovaní v doprovodu hudebníků vydali po Olši a blízkém okolí na zvaní pod máj, kde byl ve čtyři hodiny odpoledne hodový program završen čtením ortelu nad beranem.

A. Bednářová

Po zimě přichází jaro i ve vztazích?

V našem životě se střídají období

V našem životě se střídají období, kdy je v nás přítomna láska, s obdobími, kdy přítomna není, nebo když ji nevnímáme. Někdy v sobě cítíme lásku k nepřítelům, odumírání agresivity a vzrůstající pokoj, který sjednocuje všechny lidi. A jindy jsme zase zmatení a vše nám připadá příliš tvrdé. Tehdy nemáme daleko k pláči a nářkům, že na nás Bůh zapomněl. To my ale zapomínáme! Zapomínáme, že v životě se střídají období jako v průběhu roku, že je tu jaro, stejně

jako nevládnost zimy. Zapomínáme, že i zima je důležitá, že si příroda potřebuje odpočinout a mráz je ke znovuzrození jara nezbytný. Přicházejí období dešťů a období sucha, a obě se navzájem doplňují.

I temnota je důležitá

Musíme projít zimou utrpení a časy, kdy nám modlitba připadá obtížná a lidé nás už ani trochu nepřitahují, jaro však není daleko. Smrt v rodině, neúspěch v práci, nemoc, zrádný přítel, to vše zraňuje naše srdce a vrhá nás do období temnoty. Tato temnota je ovšem důležitá. Musíme se učit být v ní silní a pokojní, nebojovat s ní, ale vyčkávat. Musíme se naučit přijímat zimu jako Boží dar a pak zjistíme, že už roztává sníh a objevují se první květy.

V životě s Ježíšem to tak je – spojuje se zde čas a věčnost, chvíle společenství a chvíle věrnosti. Patří sem jaro, kdy nastává čas společenství, pokoje a radosti. Ale je tu i doba věrnosti a tehdy jsme nablízku Ježíši, který prožíval mnohem větší muka než kdokoli z nás, a spolu s ním prosíme: „Ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39).

Pozor na zimní sny

V časech zimy si musíme dát veliký pozor, abychom se nenechali svést náhražkami. Možná trávíme příliš mnoho času neužitečnou činností nebo v nekonečných hovorech, a utíkáme tak před osamělostí a mučivou úzkostí. Žijeme-li ve vztahu, sníme o tom, že s někým jiným by všechno bylo lepší. Na všechny zimní sny si ale přesto musíme dávat veliký pozor. Musíme se učit, jak žít i v čase zimy, protože i ten je nutnou součástí každého vztahu.

Novým způsobem objevit druhého

Lidské společenství se skutečně rodí teprve ve chvíli, kdy překoná napětí a agresi. Až když zpracujeme i tato období, a platí to pro život v manželství i vztahy v zaměstnání, můžeme novým způsobem objevit druhého.

Zpracováno podle knihy: Jean Vanier, Krása lidskosti, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.

www.pastorace.cz

Věděli jste?

Na světě je přibližně 7500 druhů jablek. Pokud byste každý den ochutnali jeden druh, ochutnat všechny by vám trvalo více jak 20 let.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Hody v Loučkách

Hodová mše svatá v neděli 12. listopadu v 8:45 hod.

Pout' v Drahoníně

Mše svatá v sobotu 25. listopadu ve 14:00 hod.

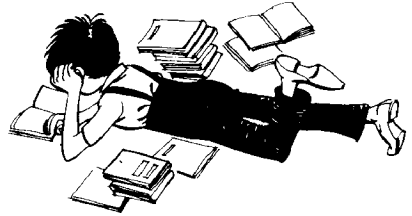
Biblické hodiny

8. a 22. listopadu po mši sv. v Pastoračním centru v Dolních Loučkách. Letošní téma nese název: Svaté je jeho jméno.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

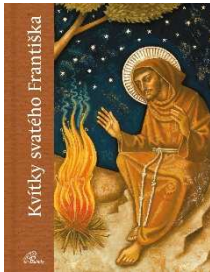
Paolo Gulisano, Brid O'Neill

Dýně útočí!

Poslední dobou už v polovině října zaplavují veřejný prostor vydlabané dýně. Kde se u nás oslavy Halloweenu vůbec vzaly a jaké jsou jejich duchovní kořeny? Autoři nám odhalují, že v dnešní podobě jde především o velký byznys s novopohanskými prvky, který se ve světě rozšířil díky několika kultovním filmům z produkce Hollywoodu. Jak napovídá už název, oslavy Halloweenu „nasedají“ na katolickou slavnost Všech svatých a Památku zesnulých (tzv. Dušiček), ačkoli je překrucují k nepoznání.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 189,- Kč

Kvítky svatého Františka

Z příběhů svatého Františka a jeho prvních druhů dýchá ryzí evangelium, a tak se dnes právem řadí k perlám křesťanské literatury. Poslední české vydání bylo již dávno rozebráno a navíc vykazovalo mnohé jazykové nesrovnalosti, proto jsme se rozhodli přistoupit nejen k novému vydání, ale i k novému překladu. Chceme tím zaplnit vzniklou mezeru a vyjít vstříc jak široké františkánské rodině, tak i všem duchovně hledajícím různých spiritualit. Přidanou hodnotou jsou zajisté i krásné ilustrace současného italského výtvarníka Piera Casentiniho z jeho cyklu Píseň bratra slunce. Nový překlad vychází z kritického vydání italského textu z konce 14. století, který evidentně čerpal z latinského spisu bratra Hugolina Actus Beati Francisci — více o vzniku a duchovním významu díla se lze dočíst v závěru knihy, ve fundovaném pojednání otce Regaláta Petra Beneše OFM.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 299,- Kč

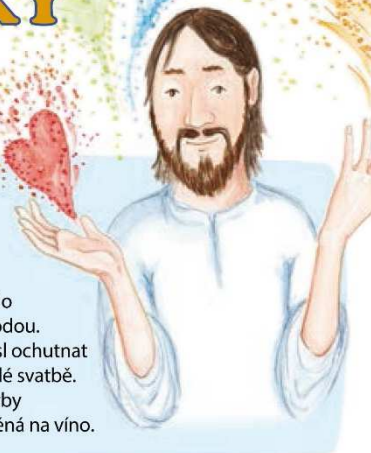

PO STOPÁCH
LÁSKY

JEŽÍŠOVY ZÁZRAKY

Aby Pán Ježíš dokázal lidem,
jak moc je miluje, udělal mnoho zázraků.
Tyto zázraky svědčily o jeho božské moci.

V Káně Galilejské byla svatba, na kterou pozvali i Ježíše s učedníky. Bylo tam mnoho lidí, kteří se radovali spolu s ženichem a nevěstou. Takové svatby trvaly i několik dní, a tak není divu, že došlo víno. Panna Maria si všimla, že něco není v pořádku, a upozornila na to Ježíše. V domě bylo šest kamenných nádob na mytí. Do každé z nich se vešlo 80 až 120 litrů vody. Právě tyto nádoby kázal Ježíš naplnit vodou. Potom řekl sluhovi, aby z nádoby nabral do sklenice a odnesl ochutnat správci svatby. Správce je jeden z nejváženějších lidí na každé svatbě. Když se správce napil, pochválil ženicha, že až do konce svatby zachoval dobré víno. Vůbec netušil, že to byla voda proměněná na víno.

Přečti si ještě jednou pozorně o svatbě v Káně Galilejské v Evangelii svatého Jana (Jan 2, 1–12).

Obrázky očisluj ve správném pořadí.

Proč Ježíš učinil tento i mnohé další zázraky? Možná si řekneš, že Pán Ježíš dělal pouze super kouzla. **Kouzelník** je chytrý člověk, který dělá promyšlené a pořádně nacvičené triky.

Pán Ježíš však nebyl kouzelník. On uzdravoval nevléčitelně nemocné, proměnil vodu na víno, rozmnožil chleby. To nedokáže žádný člověk, ani kouzelník. To dokáže jen **Bůh**.

Zázraky potvrzovaly, že **Pán Ježíš je Boží Syn** a že má právo mluvit jménem Boha a dělat Boží skutky.

Zázrak v Káně Galilejské byl prvním zázrakem, který Ježíš udělal. Zúčastnil se svatby a byl přítomen při potvrzení lásky dvou mladých lidí. Zároveň ukázal, že je u nás přítomen nejen v době, kdy se máme rádi, když se všechno daří a je nám fajn, ale že je s námi i tehdy, když přijdou potíže. Z lásky k němu udělejme vždy vše, co nám Ježíš řekne.

Možná si teď řekneš, jaká škoda, že dnes se už nedějí zázraky.

Otevři dokořán oči svého srdce a pozoruj! Zjistíš, že i běžný život je plný malých zázraků.

- setkání s milými lidmi,
- neočekávaný telefonát, který potěšil,
- počasí, které bylo v danou chvíli jako na objednávku.

Možná nejsou tak výrazné jako voda proměněná na víno, ale ukazují nám, že Bůh se stále o nás stará, záleží mu na nás a má nás velmi rád.

V dnešní tajence najdete jméno svěřice **1. tajenka** (6 písmen), kterou nám Martyrologium představuje jako matku sv. **2. tajenka** (14 písmen), který se stal papežem. O jejím původu nemáme spolehlivé zprávy. Je zde určitá domněnka, že se narodila na Sicílii, podle některých to bylo kolem roku 520 v Římě, ale prý to mohlo být i v Subiaco.

Přibližně v 18 letech se provdala za Gordiana z rodu Anicia, který zastával funkci římského senátora. K rodině patřily i jeho sestry Tersilia a Emiliana, rovněž žijící jako příkladné křesťanky. Naše svěřice je představovaná jako manželka a matka, udržující v rodině pokoj a pohodu zároveň s úsilím o důsledný život podle evangelia.

K	Y	L	Y	S	J	E	R	D	N	A	M	D	E	V	I	A	C	E	
R	I	H	F	I	N	D	I	V	I	D	I	U	M	N	S	Ř	C	Š	
Á	E	Á	O	A	T	R	A	O	L	N	N	V	K	L	A	A	B	L	
M	C	Ř	R	R	M	R	N	R	E	A	U	I	A	S	R	M	C	O	
C	A	V	T	A	Ě	A	U	E	P	R	T	Ě	Y	T	I	Ý	Í	O	
L	E	J	S	T	R	O	O	C	E	E	K	O	S	A	B	R	A	Ř	
D	R	L	O	A	S	B	Ě	R	N	V	A	U	M	K	I	P	C	E	
L	K	D	P	L	O	N	T	Á	K	A	L	P	Ř	O	N	Š	E	P	
A	E	A	A	J	E	S	E	A	Y	I	É	M	M	A	G	O	R	A	
Ň	R	P	Í	Ž	Y	N	T	K	O	R	E	V	O	H	O	R	T	C	
A	O	U	A	R	T	Ú	K	S	Ř	E	Z	N	E	C	E	R	A	I	
J	E	L	A	C	H	Í	B	E	A	T	A	A	E	P	E	N	Í	Z	F
A	B	A	E	E	T	L	P	M	D	C	H	P	V	Ř	O	K	O	L	I
T	V	Š	N	K	Š	E	S	U	A	L	A	M	P	D	R	O	S	S	
I	S	E	Z	K	Y	V	O	B	Ú	T	L	Ý	U	I	G	Š	E	T	
N	Ó	O	Č	Ě	Ů	O	R	I	R	K	O	N	E	K	T	O	R	A	
N	O	S	L	E	N	R	P	Č	O	K	V	M	O	É	Š	V	P	H	
K	Í	N	Č	I	Ř	K	Y	V	K	Č	A	V	O	R	A	P	A	N	
T	I	T	S	I	Č	E	N	Z	O	E	Č	Ý	K	R	A	J	K	Y	

Acer; ajatin; alej; ampér; Andrej; apostrofy; Arat; atom; Avia; Beata; bingo; blaženě; čilost; črta; deviace; dlaň; dotěra; dřez; dvorec; esej; etik; golf; chabr; ilustrace; individium; Irma; kněz; knot; konektor; krajky; krám; krov; kůry; kýče; lejstro; leky; lepenky; lhář; magor; majolenska; maska; minutka; mocnost; naparovač; Nelson; neón; nora; obojí; obři; ocas; Okoř; olše; osel; pacifista; pacht; paranoia; peníz; plakát; plec; porš; přes; prospekt; prtě; recenze; rekreace; rohy; řasy; Říman; sběr; skútr; šalupa; škumpa; šprýmař; štíty; tomograf; truc; úrok; útlý; večere; veranda; vtíp; vykřičník; vzadu; zapalovač; znečistit

* * * * *

Pan farář křtí malé dítě a ptá se otce: „Jak se má ten malý jmenovat?“

„Matouš Marek Lukáš Jan Maria.“

Nato se nakloní pan farář k ministrantovi a pošeptá mu: „Dones víc vody!“

Dcera přivede domů představit rodičům svého snoubence. Když je mladíko samotě se svým budoucím tchánem, ten se ho ptá: „Čímpak se živíš, hochu?“

„Studuji náboženství.“

„A jak chceš vydělat na pořádný barák?“

„Soustředím se na svá studia a Bůh nás zaopatří.“

„A za co koupíš mé dceři pořádný snubní prsten?“

„Soustředím se na svá studia a Bůh nás zaopatří.“

A takhle to jde pořád dokola - mladík pořád omílá, že Bůh je zaopatří.

Když to otec vzdá a mladík se odporoučí, přijde do místnosti matka a ptá se, jak to šlo.

Otec říká: „No, ten chlapec nemá žádnou pořádnou práci ani žádné plány do budoucna, jak nějakou sehnat. Ale dobrá zpráva je, že si myslí, že jsem Bůh!“

Potkali se v nebi dva starší manželé.

Všude plné stoly jídla a pití, všude zní nebeská hudba, všichni tancují a radují se.

Tu stařík říká manželce: „Vidíš vidíš, nebýt té tvé zdravé makrobiotické stravy a drahých podpůrných pilulek z lékárny, už jsme tady mohli být před dvaceti lety!“

Něco na závěr...

Pan farář říká věřícím na závěr mše svaté:

„Drazí věřící! Mám pro vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu.

Ta dobrá je, že máme dost peněz na opravu kostela.

Ta špatná zpráva je, že tyto peníze jsou stále ve vašich kapsách...”

Do knihkupectví vstoupí žena a táže se prodavačky:

„Mám nemocného muže. Měla byste pro něj nějakou knížku?”

„Myslíte modlitebni?”

„Ale ne, tak zlé to s mým manželem zase není.”

Když ministrant Frantík přišel v Horní Lhotě na fotbal, běžela již desátá minuta.

Tomáš se ho ptá: „Proč jdeš tak pozdě?”

„Nemohl jsem se rozhodnout, jestli půjdu do kostela, nebo na fotbal,” povídá Franta. „A tak jsem si hodil korunou.”

„Ale to ti nemohlo trvat tak dlouho,” diví se Tomáš.

„No,” říká Frantík váhavě, „musel jsem si hodit pětatřicetkrát!”

Během večerní adorace věřící klečí před Nejsvětější svátostí. Kostel je naplněn atmosférou zbožnosti a ticha. Najednou začne někomu zvonit mobilní telefon.

Jeho majitelka ho hledá v tašce a pak podrážděně nahlas říká: „To nevidíš, že tady všechny rušíš?”

Řidič bezvěrec jede kolem kostela a u vedle tekoucí řeky si povšimne, že na břehu chytají ryby dva kněží. U silnice stojí cedule s nápisem: Pozor, blíží se konec vaší cesty!

Řidič bezvěrec zpomalí, vytočí okénko a zahuláká: „Starejte se o sebe, panáčci!”

Načež dupne na plyn a uhání dál. Po chvíli se ozve mohutné žbluňknutí.

Jeden z kněží se otočí k druhému a praví: „Já jsem vám říkal, otče, že tam bude lepší napsat: Most v rekonstrukci.”

„Slyšela jsi? Sousedka celé kázání při mši svaté chrápala!”

„Ano, všechny nás probudila.”